

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembrā

2009.

OKTŌBRIS

Nr. 7 (625)

Foto: Imants Leitis

Vašingtonā (DC) Masačusetas avenijā, atceroties „Baltijas ceļu” pirms 20 gadiem

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

3. oktobrī plkst. 4.00 Losandželosas latviešu nama 36. gada svētki

10. oktobrī režisora Jāņa Rutmaņa filmas „Kailums” pirmizrāde ASV latviešu namā;
plkst. 6.30 kokteiļi, filmas izrāde plkst. 7.30

30. oktobrī plkst. 8.00 Jāņa Circeņa stāstījums „Ķīna šodien”

1. novembrī plkst. 1.00 Latvijas aktiera Jāņa Jarāna viesizrāde „Latvijas āksta benefice”
Losandželosas latviešu nama tālr.: 323-669-9027; DKLB informācijas tālr.: 323-663-6267;
Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas Latviešu **INFORMĀCIJAS BIĻETENS** ir
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums

Biedrības adrese: **1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039**

Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:

Astrai Moorai

6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606

Tālr./tālrakstis: 818-980-4748;

el. pasts: astere2000@aol.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas paļū tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DKLB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā; ja biedrībā iestājas vīrs un sieva – par abiem \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DKLB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green

Port Hueneme CA 93041; Tālr. 805-382-2925

Čeki rakstāmi uz: **LATVIAN ASSOC. of SO. CA vārda.**

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir: par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi – \$15, ¼ lappusi \$10, uzņēmējdarbības karti – \$6.

Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers

Pils laukumā 3, Rīga LV <http://www.president.lv>

Embassy of Latvia in USA:

2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008

Tālr.: 202-328-2840, fakss: 202-328-2860

El. pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv

Mājaslapa: www.latvia-usa.org

Latvijas goda konsuls Losandželosā

Alfrēds Raisters; e-pasts: arais1@verizon.net

3012 Palos Verdes Drive West,

Palos Verdes Estates, CA 90274

Tālr.: 310-377-1784; fakss: 310-377-5235

Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde: migrācija, repatriācija; bēgli, patvērums, iedzīvotāju reģistrs; dzīvesvietas deklarēšana, uzturēšanās atļauja, vīza, personas statuss, pase, ielūgumi, izsaukumi. www.pmlp.gov.lv
Tālr.: 371-67588675; e-pasts: pmlp@pmlp.gov.lv

ALA: www.alausa.org e-pasts: alainfo@alausa.org

BAFL: <http://www.bafl.com>

Daugavas Vanagi (ASV): www.daugavasvanagi.org

DK latv. ev. lut. baznīca: www.socaldraudze.com

Valstu saraksts, kuŗās Latvijas pavalstnieki var ieeļot bez vīzas: www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālrūnis: 818-842-3639; el. pasts: ivars11@aol.com

Biedrības priekšnieka vietnieks: Ilgvars Dižgalvis

5111 Randal Street, Culver City CA 90230

Tālrūnis: 310-838-1789

DK Latviešu biedrības valdē darbojas:

Jānis Daugavietis, Ilgvars Dižgalvis, Anna Flinna,

Rūdolfs Hofmanis (biedrzinis), Tamāra Kalniņa

(kasiere), Valdis Ķeris, Imants Leitī, Nora Mičule,

Ivars Mičulis, Astra Moora (sekretāre), Nonita

Priedīte (informātoze angļu valodā), Jānis Rutmanis,

Valdis Pavlovskis, Dace Taube (biedrības pārstāve

latviešu nama valdē), Jānis Taube

Revīzijas komisija: Pārsla Blāķe, Inguna Galviņa,

Helēna Hofmane

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā

trešdienā Losandželosas latviešu namā

IB metiens – 360 eksemplāru

Latviešu namu izīrē Vivian Sequeida: 323-547-6678

Par adrešu maiņām ziņot: Rūdolfam Hofmanim

1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026,

tālr.: 213-250-3857; e-pasts: Dobele@aol.com

New independent media for the Baltics in English

Baltic Reports is an independent online media portal established by former staff of The Baltic Times.

The web site: www.balticreports.com features up-to-date news in English from all three Baltic states and includes reports on business, sports, entertainment and opinion. The web site is updated daily, free to access and written and edited entirely by native or near native speakers.

As you may already be aware staff at TBT were recently forced to resign due to non-payment of salaries. In these early stages we are relying entirely on word of mouth, therefore we would appreciate your help in circulating this email amongst expat networks.

**Kate McIntosh
Reporter - Baltic Reports**

„Baltijas ceļa” 20 gadu atcere Vašingtonā (DC) un Latvijā

Foto: Imants Leitis

No kreisās: Ivars Mičulis, nezināms, Kārlis Alsens, Vija Turjāne un Valdis Pavlovskis Vašingtonā (DC)

23. augusts ir īpaša diena baltiešiem visā pasaulē. Losandželosā bija ierosinājums šajā dienā varbūt izveidot „Baltijas ceļu” no latviešu nama līdz lietuviešu namam. Attālums nemaz nav tik liels, ņemot līdzi tautiskās jostas, varbūt pietiktu ar pustūkstoti dalībnieku. Ķēdei līdz igauņu namam gan vajadzētu aicināt palīgus no Ziemeļkalifornijas, Oregonas un Vašingtonas pavalsts. Taču daudzi bija devušies uz Latviju piedalīties vai vērot skrējieni „Sirdspuksti Baltijai”, vai uz Vašingtonu (DC), kur baltieši un viņu draug izveidoja ķēdi Masačusetas avenijā no Latvijas līdz Igaunijas vēstniecībai. Kārlis Alsens, Imants Leitis, Ivars Mičulis, Valdis Pavlovskis un Vija Turjāne ASV galvaspilsētā pārstāvēja visus Dienvidkalifornijas latviešus. Pajautāju Imantam Leitim, vai tie, kuŗi brauca gaŗām, nedomāja, ka sapulcējies kārtējais zibpūlis – *flash mob*.

„Manuprāt, ne. Vašingtonā tādas pulcēšanas notiek bieži. Lai gan varbūt arī bijām tāds *flash mob*, jo pēc pusstundas visi izklīda pa vairākām tuvējām vēstniecībām,” Imants skaidroja.

Lietuviešu baznīcā 23. augustā Losandželosā notika svinīgs dievkalpojums, visi dievlūdzēji sadevās rokās, atceroties notikumus pirms 20 gadiem, runāja Lietuvas goda konsuls Vitauts Čekaunaskis, pieminot baltiešu vienotību un atgādinot par noziedzīgo Molotova-Ribentropa paktu, kas pārveidoja Eiropu.

Baltijā igauņi, lietuvieši un latvieši rīkoja diennakts skrējieni „Sirdspuksti Baltijai” pa vēsturisko Baltijas ceļu. Skrējiena ierosinātājs bija Latvijas prezidents Valdis Zatlers. Skrējieni ilga 31 stundu, tajā piedalījās aptuveni 60 000 cilvēku, no Latvijas apmēram 50 000, no Lietuvas tikpat, no Igaunijas – 7000. Kopējais skrējiena gaŗums bija 678 km (Latvijā – 263, Igaunijā – 213, Lietuvā – 202). Skrējieni sākās 22. augustā pulksten vienos Tallinā Brīvības laukumā pēc Igaunijas prezidenta Tomasa Hendrika Ilvesa uzrunas un pulksten sešos vakarā Viļņā pēc Lietuvas prezidentes Dalas Gribauskaites uzrunas. Gan Igaunijas prezidents, gan Lietuvas prezidente skrējieni arī ievadīja. Skrējieni beidzās 23. augustā pulksten astoņos vakarā Rīgā pie Brīvības pieminekļa.

Foto: Visvaldis Paegle

Guntis Linde pie Brīvības pieminekļa Rīgā

Foto: Anita Mellepe

Skrējiena „Sirdspuksti Baltijai” dalībnieki joņo pa Vidzemes šoseju

Foto: Visvaldis Paegle

Koncerts Vērmanes dārzā

678 kilometru garais maršruts bija sadalīts viena kilometra stafetes posmos, un ikviens Baltijas iedzīvotājs bija aicināts piedalīties un noskriet savu kilometru Baltijas vienotībai. Skrējienā piedalījās orientieristi, no Lietuvas – 68 sportisti, Igaunijas – 26, Latvijas – 91. Vecākā skrējēja bija 88 gadus vecā skolotāja Biruta Feldmane no Rīgas, jaunākie – dažus mēnešus veci mazuļi, kuņģus vecāki stūma sev pa priekšu daudzos skrējiena posmos.

Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers jau 6. augustā pats pirmais reģistrējās Baltijas vienotības skrējienam. Viņš un Lilita Zatlere pievienojās skrējējiem pēdējā kilometrā, šķērojot Akmens tiltu un tālāk cauri Vecrīgai līdz Brīvības piemineklim. Prezidents pēc skrējiena pateicās visiem dalībniekiem, uzrunu sākot un beidzot igauņu un lietuviešu valodā.

Rīgā tajā vēsturiskajā dienā bija arī Guntis Linde. Viņš lepnī pastaigājās, droši vien būdams ļoti gandarīts par savu pilno medaļu komplektu – zelta, sudraba un bronzas – Pasaules veterānu meistarsacīkstēs vieglatlētikā Somijas pilsētā. Uz jautājumu, kāpēc viņš nepiedalījās skrējienā, Guntis atbildēja, ka negribējis atstāt sev aiz muguras Latvijas prezidentu!

A. M.

Foto: Visvaldis Paegle

Gatavi jaunajam mācību gadam

Losandželas latviešu svētdienas skolas skolotājas, no kreisās: Inese Teterē, Dziesma Teterē, Inguna Galviņa, Ilze Nagaine, skolas pārzine Nora Mičule, Benita Trapse; nav Pēteris Staško, Rudītes Godfrejas, Dairis Stumbres, Diānas Zaķes, Edvīna Rūša

22. augustā skolas sešas skolotājas sapulcējās Dziesmas un Ērika Teteru mājā Tūkstošozolu pilsētā, lai izplānotu jaunā mācību gada darbu. Skolas pārzine Nora Mičule izdalīja nolasīšanai Aivara Ruņa citātus par latviskas izglītības mērķiem. Viņa sagatavoja skolēnu vecākiem aptaujas anketas par latviešu skolu – kādi ir vecāku audzināšanas nolūki vai mērķi, sūtot bērnus uz latviešu skolu; cik bieži, viņuprāt, latviešu skola jāapmeklē, lai šos mērķus īstenotu; kādu iemeslu dēļ bērni neierodas skolā; ko vecāki gaida no skolotājiem; vai vēlami kursi vecākiem u. tml. Vecākus lūgs iestāties Amerikas latviešu apvienībā un Dienvidkalifornijas latviešu biedrībā, kas atbalsta svētdienas skolu un piešķir stipendijas vasaras nometņu un skolu apmeklēšanai.

Skolotāji apmēram četras stundas saskaņoja 2009./10. mācību gada skolas nodarbību dienas ar sarīkojumiem latviešu namā un baznīcā, izplānojot, kurā latviešu nama telpā katrai klasei stundas notiks, kas ko mācīs un vadīs.

Šajā mācību gadā būs bērnu audzinātāju grupa, 1., 2., 5., 7. 8. klase un atsevišķas stundas tiem, kuriem nav pietiekamas latviešu valodas zināšanas. 8. klasē mācīsies četri audzēkņi. Skolā rīkos Miķeļdienas svinības, rudens svētkus 25. oktobrī, kad baznīcas dāmu komiteja rīko rudens bazāru. Skolas audzēkņi piedalīsies Latvijas valsts dibināšanas atceres sarīkojumā un, iespējams, Adventa koncertā, viņiem vienmēr ir īpašs Ziemsvētku sarīkojums, uz kuŗu allaž ierodas arī bērni, kuŗi skolā nemācās. Skolēni gatavos priekšnesumus Draudzīgā aicinājuma atceres sarīkojumam, pirms Lieldienām krāsos olas, ir pare-

dzēts pavasara koncerts, kuŗā skolas „Mazais pārkonītis” piedalīsies „Pārkonītim”, būs Mātes dienas sarīkojums, izlaidums un pēc tā skolēnu izbraukums, pārnakšojot teltīs.

Apspriedes beigās Dziesmas Teteres dzīvesbiedrs Ēriks Teteris nekavējoties izdrukāja un visiem skolotājiem izdalīja sīku skolas mācību plānu visam gadam. Pēc pamatīgā darba cēliena atlika laiks dalīties iespaidos par piedzīvoto aizritējušā vasarā – Dziesmu svētkos Hamiltonā, Latvijā, vasaras vidusskolā Kursā, bērnu nometnē Mežotnē, kā arī pamieloties ar bijušās skolas skolotājas, tagad Dienvidkalifornijas latviešu biedrības kasieres un skolas labvēles Tamāras Kalniņas iepriekšējā naktī kūpinoto foreli, ceptajiem pīrāgiem un ābolmaizītēm, kā arī iemalkot glāzi šampanieša. Jācer, ka darbi labi šķirsies un skolēni būs tikpat darbīgi un dedzīgi, kādi ir skolotāji. Vairākiem skolotājiem pašiem bērni un mazbērni mācās latviešu skolā, taču nereti viņi arī pēc tam, kad bērni iestājušies augstskolā, turpina strādāt skolā. Skolas pārzine lūdz vecākus pieteikt audzēkņus, kuŗi vēl latviešu skolā nemācās, aicināti visi jauniebraucēji.

Losandželas latviešu skola dibināta 1950. gada 23. novembrī.

A. M.

Lailai Lejniecei doktora grāds

Lailai Lejniecei Di Giulio Kalifornijas universitātē Santabarbarā 14. jūlijā piešķīra filozofijas doktora grādu. Viņas doktora disertācijas temats – „Skolu vadīšana un organizēšana”. Laila beigusi Losandželas latviešu skolu, dejoja tautasdeju kopā „Pārkonītis”, piedalījās teātra uzvedumos.

Jaunā ASV vēstniece Latvijā Džūdita Gārbere ieradusies Rīgā

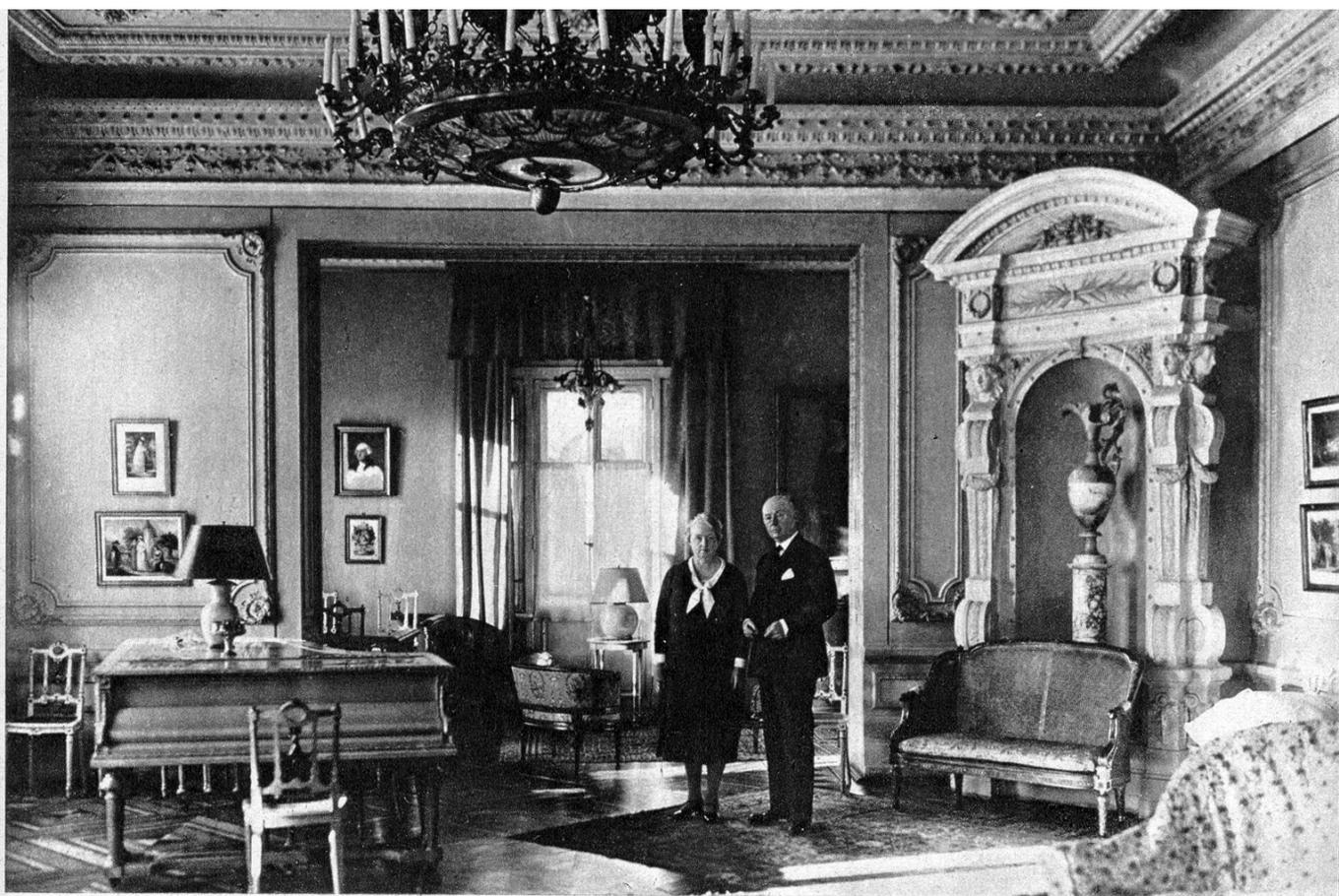
ASV vēstniece Latvijā Džūdita Gārbere (Judith Garber) 25. augustā Rīgas pilī iesniedza akreditācijas rakstu Latvijas prezidentam Valdim Zatleram. Vēstnieci pavadīja dzīvesbiedrs Pols Visgerhofs, dēls Raiens, meita Elizabete, ASV militārais atašejs pulkvežleitnants Kollins Smits, citi vēstniecības pārstāvji.

Dž. Gārbere ar ģimeni Rīgā ieradās 24. augustā un uzrunu lidostā teica latviešu valodā: „Labdien! Man ir prieks būt ASV vēstniecei Latvijā. Nākamo trīs gadu laikā es turpināšu padziļināt ciešās attiecības starp mūsu valstīm. Mēs ar ģimeni gribam iepazīt Latviju un tās ļaudis.” Runu viņa turpināja angļiski, uzsverot, ka Latvija ir svarīgs ASV sabiedrotais, stratēģisks partneris un draugs un solīja censties stiprināt abu valstu savstarpējās attiecības.

Latviešu valodu vēstniecei mācīja ASV departamenta *Foreign Service Institute* latviešu valodas skolotāja Diāna Bičevska.

Dž. Gārbere Latvijā viesojusies 2007. un 2008. gadā, tikusies ar vairākām Latvijas amatpersonām.

ASV prezidents Baraks Obama nominēja Dž. Gārberi vēstnieces darbam Latvijā 25. jūnijā. ASV Senāts viņu šim amatam apstiprināja 7. augustā, 1. augustā ASV Valsts departamentā pieņēma viņas zvērestu.

Seemēamerikas Saimeņoto Valstu aģenturējais kuztnis un pilnvarotais ministris Latvijā Roberts Pits Skiners (Robert Peet Skinner) ar kundzi.

Šī fotogrāfija bija ievietota žurnāla „Atpūta” 424. numurā (1933. g. 16. decembrī), tajā redzams otrais ASV vēstnieks Latvijā Roberts Skiners (Robert P. Skinner) ar kundzi savā rezidencē Rīgā. Viņš bija vēstnieks Latvijā no 1932. gada 28. janvāra līdz 1933. gada 29. aprīlim; akreditēts arī Igaunijā un Lietuvā.

(Attēlu atsūtīja Ansis Pommers no Sanfrancisko)

Guntis Linde – pasaules meistars!

Foto: Visvaldis Paegle

Guntis Linde 6. jūnijā viņš piedalījās Dienvidkalifornijas iecirkņa vecbieglatlētu meistarsacīkstēs, kas notika Apelsīnu pagastā *Soka University* un 1500 metru skrējienā ieguva pirmo vietu ar rezultātu 6:54,72 min. Guntim pieder arī *USA Track & Field* Dienvidkalifornijas apvienības meistartituls vienas jūdzes skrējienā – 7:17,40 minūtes.

Rietumu apgabala (tajā ietilpst Arizona, Havaju salas, Kalifornija, Nevada un Ņumeksika) meistarsacīkstēs 20. un 21. jūnijā Guntis noskrēja 5 km 25:32,16 minūtēs; viņa vienīgais konkurents, 82 gadu vecais Bobs Kochs, šo distanci veica 26:45,17 minūtēs. 10 km Guntis noskrēja 53:17,47 minūtes, viņam nebija neviena konkurenta.

G. Lindes rezultāts četrās pieminētajās distancēs ir labākais ASV – *Best in Nation!*

Līdz šim nepārspēts ir Gunša meistarsacīkšu (1998. gada 18. jūlijā Santabarbarā) rekords vīriešu 70-74 gadu vecumgrupā 1500 metru skrējienā – 5:19,70 minūtes.

Guntis Linde dzimis 1928. gada 14. jūlijā Doles pagastā Latvijā.

Jūlija beigās un augusta sākumā Somijā, Lahti pilsētā Guntis piedalījās pasaules vecbieglatlētu meistarsacīkstēs, pārstāvēdams ASV.

Savā vecumgrupā Guntis kļuva par pasaules meistaru 2000 m šķēršļu skrējienā, 2. vietu viņš ieguva 5000 m skrējienā, 3. vietu 1500 m skrējienā un palika ceturtais 800 m skrējienā. Lielisks un apbrīnojams sasniegums 81 gada vecumā.

„Vienīgi žēl, ka Somijā man bija jāvicina Amerikas karogs. Taču tādi ir noteikumi, jo citādi man vairāk neļautu piedalīties ASV veterānu sacensībās. Nākamgad Ungārijā notiks Eiropas veterānu meistarsacīkstes, tad es

atkal varēšu pārstāvēt Latviju. Tagad nopietni sāksu gatavoties nākamajām pasaules meistarsacīkstēm 2011. gadā, kas notiks Kalifornijas galvaspilsētā Sakramento. Ikdienā pastāvīgi sportot – tāds ir mans mērķis un dzīvesveids. Modernā pasaule 81 gadu vecumā mani maz interesē, bet noskriet jūdži sešarpus minūtēs man ir ļoti svarīgi!” Guntis, tikko iebraucis no Lahti, Rīgas lidostā 9. augustā stāstīja Visvaldim Paeglim.

Apsveicam Regīnu Baltkāji 95 gadu sliekšni pārkāpjot!

Regīna Baltkāja savā 95. dzimšanas dienā ar draugiem – Edgaru Andersonu un Mēriju Devallu (Mary de Vall), kuŗi viņu bieži apciemo.

Cilvēks, kam daudz draugu, ir plašs kā stepe, cilvēks, kuŗam draugu maz, – šaurš kā plauksts.

Austrumu gudrība

Karstas sirdis zem Anšlava Eglīša sirmajiem kokiem

„Pašdarbniekiem ir gājis vēl trakāk,” izrādes beigās aizkulisēs noteica režisors Artūrs Bērziņš. „Tiešām? Vai tad var iet vēl trakāk, kad puse izrādes aizvadīta, līstot nepārejošam lietum?!” jautāju ne bez pārsteiguma. Lai palasot jauniznākušajā grāmatā „Teātris Siguldā” (teātra zinātnieces Gunas Zeltiņas un latviešu valodas skolotājas Rasmus Rozentāles redakcijā), tur ne tādas vien ķibeles pieminētas; gadoties arī, ka negants vējš sagāz visas dekorācijas... Režisors nežēlojās nedz par samirkušajām dekorācijām un rekvizītiem, nedz par cietušo skaņu aparāturu. Kāda jēga gan būtu vaimanāt, jo „Skroderdienas Silmačos” tika nospēlētas līdz galam, tiem, kuŗi šo izrādi skatījās pirmoreiz, nelaupot pārliecību, ka kāzas Silmačos tomēr būs, turklāt trim pāriem uzreiz!

Sākums bija pavisam labs, bet... drīz pēc Ābrama uzspēršanas gaisā Pērkontēvs padebešos sāka ducināt ne pa jokam, un Jāņu vakara skati pagāja kā pa Jāņiem, zem ūdens šaltīm: samirka Antonijas goda tērps, Elīnas spodrā blūzīte un priekšautiņš izskatījās ka nule no veļas baļļas izcelti, vien Kārlēna, Rūža un Ieviņas kostīmi pēc jautri pavadītās nakts – atbilstīgi situācijai – bija kļuvuši tieši izteiksmīgāki. Vai Latvijā pa Jāņiem nav lijis un atkal nelīs? Par to Blaumaņa nemirstīgās lugas remarkās nekā nav sacīts. Siguldas Tautas teātris atkal ir atdzimis, un cik zīmīgi, tā viesizrādes (jau kādas desmit, kopumā ar labiem panākumiem visā Latvijā, arī Brakos) notiek arī pēc ugunsgrēka daļēji atjaunotajā Inciema estrādē...

Ak, cik spoži šīs divas nedēļas nogales atpūtas dienas – 18. un 19. jūliju Siguldas pusē būtu aprakstījis humora un satīras klasiķis Anšlavs Eglītis! Visupirms viņš būtu uzteicis debesu režisoru, ka viņš no lietus mākoņiem pasargāja visu sestdienu, kad Siguldas pilsdrupu kalnā atkal skanēja operdziedoņu balsis! Droši vien uz tik skaisziem cēlās mūzikas koncertiem Anšlavs būtu ar mieru Gaujai pāri lai viņā celties pat divas reizes dienā! Tad nepārspējamais vārda mākslinieks visās niansēs izzīmētu, kā uz viņa zēnības dienu zemi – Inciema parku – pāri Gaujas tiltam ierodas pašdarbnieki, gandrīz katrs lepni savos spēkratos (nevis sagrabējušā autobusā, kā godīgiem pašdarbniekiem pienāktos!). Tad rakstnieks noteikti apsmaidītu visu, kas pirms izrādes ķeras un pinas, sīki pieminētu pašdarbniekiem neizbēgamas ķibeles, kad kaut kas no izrādei nepieciešamā tomēr palicis mājās vai Siguldas kultūras nama noliktavā! Izlīdzēšanās uz vietas ir neatņemama sastāvdaļa ceļojošo trupu ikdienā, to Anšlavs Eglītis zina labāk nekā viens otrs.

Vētras brīdināti, piesardzīgākie inciemieši no mājas vakarpusē nemaz nelīda ārā. Par apdomību Anšlavs Eg-

lītis viņus varētu gan uzlielīt, gan smalki pazobot, jo neprātīgākie teātra mīļotāji patukšajās skatītāju rindās bija vēl labāk apskatāmi un cildināmi: cieši kopā saspiedušās ģimenītes zem viena lietussarga un tās, kuŗas par visu padomājušas laikus, apgādājoties ar kārtīgiem lietusmēteļiem un gumijas zābakiem. Kāda dāma visu izrādes laiku staroja smaidā, svaigo frizūru cenzdamās pasargāt ar plānu papīra salvetīti; kāds kungs, izejamā žaketē izlījis līdz kaulam, cēliena vidū aizkulisēs sameklēja dāmu, kuŗai dārzā bija sagriezis veselu klēpi līliju un, aizbildinādamies ar iespējamu angīnu, ja vēl ne ko sliktāku, pazuda daudzdzīvokļu māju virzienā. Iespējams, ka viņa mājupceļš veda caur veco smēdi, kuŗā iekārtots veikals un nopērkams arī kāds stiprāks dzēriens. Jo retākas palika skatītāju rindas, jo košāk starp tām atmirdzēja inciemiešu ziedu pušķi: sākot no cēlām līlijām un lefkojām, beidzot ar Latvijas pļavu vissmaržīgāko puķi – vīgriezi. Kāds no skatītājiem savu buķeti bija saudzīgi atbalstījis pret ozola saknītēm – ļoti iespējams, ka tieši zem šī dižkoka, lietus pāriešanu gaidīdams, reiz stāvējis Anšlavs Eglītis! Rakstnieka pusaudža gadus, uz jaunības sliekšņa, vecais parks kalpoja par pašizveidotu stadionu sporta nodarbībām, tā ierīkošanas procesu varam izlasīt darbā „Pansija pilī”.

Padsmitnieki allaž gatavi par visu pasmieties, bet pat viņi nebija izkustināmi no stāvvietām zem biežākajām koku lapotnēm. Arī viņi sagaidīja izrādes beigas, dažs divriteņa stūri no rokām neizlaizdams.

Par spīti lietum beigu cēlienā Silmaču mājas aplīgot atnāca arī kaimiņmāju ļaudis (lasi: Krimuldas pašdarbnieki)

Kā jau brīvdabas izrādēm pienākas, kāds vietējais „pašdarbnieks” negaidīti kuplina kādu ainu, gribot negribot to padarīdams kuriōzu. „Skroderdienas Silmačos” ir

luga, kuŗai nekādi tautiski un sadzīviski papildinājumi nevar kaitēt – šajā izrādē Pindacīšas, Tomuļmātes un Bebumātes izskaidrošanās ainā iejaucās vilku sugas kuŗcīte, vēlēdamās strīdnieces samierināt. Pārliecinādamās, ka aktieŗu varā tekstu gan dažkārt pagrozīt, bet darbību ne, sunīte pieklājīgi atstāja skatuvi, pāriedama skatītāja pozīcijā. Droši vien arī šis notikums ieies siguldiešu teātra zelta anekdotu pūrā. Sunītis pietecēja arī pie mums, slapjo purniņu un kaŗociņu zem lietussarga pabāzdam. Patiesību sakot, mēs lietussargu varētu likt arī malā, jo pleci, mugura un arī ... dibens jau bija pavisam slapjš. Kamēr vērojām četrkājaino dalībnieku, nepamanījām, ka no izmirkušā sola bija pamucis vēl kāds skatītājs, atstādam mazu sarkanu roŗu pušķīti, tādu roŗu, kuŗas gadu simtiem aug, neizsalst un zied vecu muiŗu parkos. Tā vien gribējās noticēt – šos ziedus te nolīcis Anšlavs Eglītis pats... jo vairāk tālab, ka dažubrīd uz apsegtajiem mikrofoniem, pa lietus lāsei smagi krītot, izklausījās – kāds cilvēks no liela tāluma sūta aplausus paŗdarbnieku karstajām sirdīm, kuŗas trīs stundu gaŗumā centās sasildīt parka vecos kokus un zem tiem sanākuŗos ļaudis. Tas arī izdevās.

Anita Mellepe

Daudziem Losandŗelosā labi pazīstamā Anita Mellepe kļuvis vecmāmiņa. Augustā sākumā viņas dēla Jāņa un vedeklas Sandas ģimenē piedzima dvīnītes Ieva un Madara. Attēlā: Anita, mŗmeiņņas ratiņos stumdama, leŗni pastaigājas pa Siguldas ielām. Kādā no pastaigām viņa satikusi Edgaru Jakobsonu, kas vasaru pavada Siguldā pie māsas Ausmas Zālītes

Pateicība

Pateicos par apsveikumu septembrā biļetenā, man un Dāvidam kopēju dzīves ceļu sākot.

Sūtu sveicienus visiem, kuŗi mani atceras un piemin ar labiem vārdiem.

Ārija Zīle-Pergament

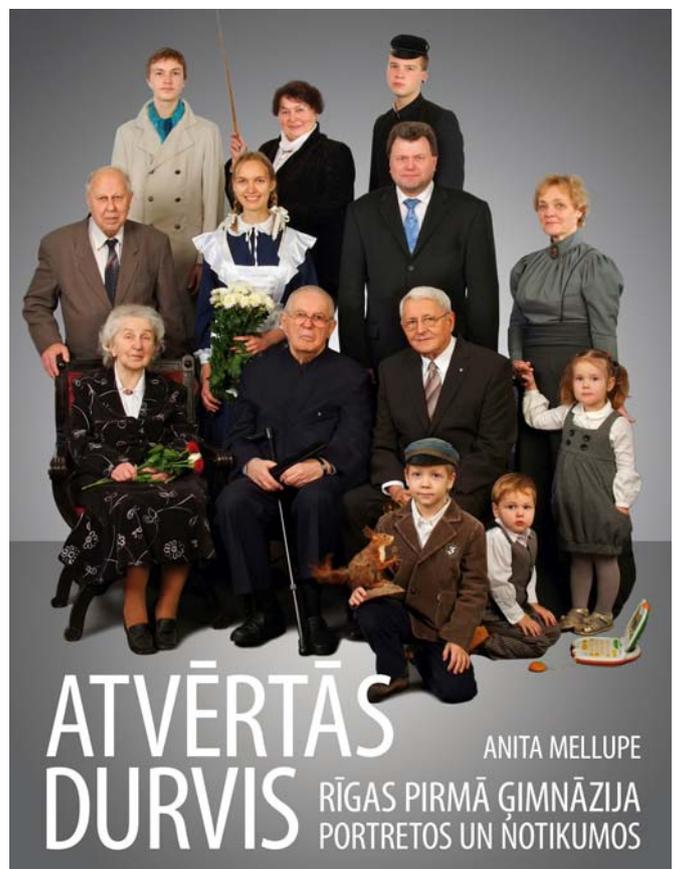
Tiekas Lasvegas latvieŗi

Marģers Matulis 29. augustā uzaicināja vairākus Lasvegas latvieŗus savā mājā noskatīties Edvīna Šnores filmu „Padomju stasts”. Viņi nolēmuŗi tikties arī turpmāk. Nākamais saiets paredzēts 16. septembrī.

Sēŗ no kreisās Vija Hamiltona, Marģeris Matulis, Biruta Salaka-Nelsone, Juris Lūsis; stāv: Vineta Bome, Rasma Hinčklifa (Hinchcliffe), Līga Berklava-Šnelle (Schnelle), Edīte Ziemele; nav Dzintras Landeres un Annas Grīnbergas

Iznākusi jauna grāmata

Jauna mākslas galerija Losandželosas centrā

ASV pēdējos desmit gados politisko un saimniecisko aprēķinu dēļ tiek atvēlētas lielas summas daudzu pilsētas centru, arī Losandželosas, atdzīvināšanai. Te ne tikai ceļ jaunas, bet atjauno ēkas, kuŗas gadu desmitiem stāvējušas tukšas vai izmantotas par noliktavām. Daudzām ēkām remontējot saglabā tikai ārējo fasādi un tās jūgendstila architektūru. Desmit un divpadsmit stāvu ēku augšējos stāvos ierīko dzīvokļus un biroja telpas, lejas stāvos veikalus un mākslas galerijas.

Losandželosas kultūras un vēsturisko ēku saglabāšanas organizācijas pārstāvji sadarbībā ar mākslas galerijām cenšas, lai pilsētas centrs – no 4. līdz 8. ielai, starp Brodveju un Losandželosas ielu – kļūtu pievilcīgāks. Daudzas mākslas galerijas nav atvērtas visu dienu, tajās mākslas darbus var apskatīt, tikai iepriekš piesakoties. Turpmāk ik mēneša otrā ceturtdienā visas mākslas galerijas būs atvērtas no pulksten 12.00 dienā līdz 9.00 vakarā. Pilsētas valde gādā par autobusiem, kas apbraukā šo mākslinieku rajonu, pieturvietas ir pēc pieprasījuma. Pieteikušies jau 40 galeriju īpašnieki, tās var apmeklēt bez jebkādas maksas. Informācija atrodama tīmeklī:

<http://downtownartwalks.com>

Foto: Aivars Jerumanis

Izmantojot šo unikālo izdevību, mūsu tautietis Ēriks Jerumanis atvēris savu mākslas salonu, ko viņa vecāki Aivars un Brigita Jerumaņi un draugi atklāja 13. augustā.

Tajā ir 20 gleznas ar motīviem, kuŗi nomierina, to izmēri ir gan 12x15 collas, gan 2x12 pēdas.

Jaunās galerijas adrese: *Norbertellen Gallery* (SB Manhattan Building, Gallery Row-Historic Core District, 215 W. 6th Street, Suite 110, Los Angeles CA 90014, tālr.: 818-662-5041).

Viena no Ērika Jerumaņa gleznām izstādē
(akrils, audekls)

Ēka ar šo skulptūrālo jūgendstila rotājumu neatrodas Alberta ielā Rīgā, bet gan Losandželosā

Galerijas atklāšanas dienā, no kreisās:
Ēriks Jerumanis, māte Brigita Jerumane, vecmāmiņa Lūcija Zirne, dzīvesbiedre Magareta Jerumane

Mākslas kritiķi pakāpeniski apskata un vērtē mākslinieku darbus šajā pilsētas daļā, tātad gaidīsim viņu atsaucsmes. Galerijas atklāšanas dienā vairāk nekā simts mākslas cienītāju atstāja ierakstus viesu grāmatā.

Tautieši laipni lūgti apmeklēt mākslas galeriju. Gleznas ir labi saredzamas caur skatlogu, tie, kuŗi vēlas tās apskatīt tuvāk, lūgti sazināties ar mākslinieku Ēriku Jerumani. Vairākas Ē. Jerumaņa gleznas apskatāmas tīmeklī: www.jerumanis.com

Vēlam Ērikam sekmes un iegūt daudz jaunu mākslas draugu.

Māksla ir spējā saskatīt neikdienišķo ikdienišķajā un vienkāršo neparastajā.

Denī Didro

Māksla ir greizsirdīga: tā pieprasa, lai cilvēks tai pie-derētu pilnībā.

Buonarroti Mikelandželo

Losandželasas latviešu namā

1. novembrī plkst. 1.00

aktiera Jāņa Jarāna izrādē

„LATVIJAS ĀKSTA BENEFICE”

Izrādē skeči un joki no Latvijā populārā teātru un televīzijas kōmiķa Jāņa Jarāna televīzijas programmām: „Miedziņš nāk”, „Jarānšovs”, „Imanta-Babīte nepietur”, „Ferdinands Lieliskais” un citām.

Jānis Jarāns par Indrāntēva lomu lugā „Indrāni” (pēc Rūdolfā Blaumaņa, režisors Lauris Gundars) šogad nominēts titulam „Gada labākais aktieris”.

Losandželosā Jānis Jarāns viesojies 2008. gadā, tēlojot neuzticīgo vīru Mihaila Zadornova lugā „Pērku jūsu vīru”.

Biļešu cena \$25.00;
bērniem līdz 12 gadu vecumam ieeja brīva

Piecas nepārtrauktu dziesmu, deju un gaviļu dienas Hamiltonā, Kanadā

Turpinājums, sākumu sk. IB septembra numurā

Tūlīt pēc koncerta Hamiltonas mākslas galerijas *Jean and Ross Fischer* telpā otrā stāvā mākslinieku apvienības LATVIS priekšsēde Valda Oestreichere atklāja tēlotājmākslas izstādi. Jauks bija čellista Juŗa Ņeniŗa un altvijolnieka Artūra Jansona priekšnesums. Ieradās arī kanadieŗu Ņurnālisti, Latvijas vēstnieks Kanadā Margērs Krams. Izstādē bija 20 mākslinieku 39 darbi – eļļas gleznas, pasteļi, akvareļi, fotogrāfijas, audumi. Apmeklētājiem piedāvāja glāzi vīna un uzkodas, un kamēr viņi kavējās sarunās, VEF kultūras pils vīru vokālais kvartets jautri uzdziedāja. Ņķiet, viņi bija gatavi dziedāt visur, kur vien kas notika. Uz atklāšanu sanāca tik daudz ļauŗu, ka darbus kārtīgi apskatīt bija jāiet citreiz.

Garīgais koncerts notika vienlaikus ar tautastēŗpu skati, tātad pie labākās gribas nebija iespējams būt divās vietās. Tā iznāca, ka abas ar māsu piedalījāmieŗus tautastēŗpu skatē, un pirmo reizi mūŗā gāŗu „pa mēli” – parādīŗu savu skaisto Sakas tautastēŗpu. Māsa no 1960. gada dzīvo Talsos, viņai ir Talsu tautastēŗps, kas ir ne mazāk skaists. Neglītu tautastēŗpu vispār nav! Skatē tika rādīti tikai sievieŗu tautastēŗpi, neviens vīrietis nebija pieteicies. Vairākas meitenes pārgēŗbās, jo parādīŗa vairākus tēŗpus. Rakstniece Laima Muktupāvela demonstrēŗa Lielvārdes tautastēŗpu. Beigās „pa mēli” gāŗām visas rindā un nostāŗāmieŗus priekŗā, lai tiem, kuŗi vēlas, iespēŗa demonstrētāŗas nofotografēt. Ieradās arī VEFa vīru kvartets, kas atkal gribēŗa uzdziedāt, taŗu viņiem atteica. Tieŗām Ņēl, varbūt viņiem bija kāda jauka dziesma par tautastēŗpiem?

Atklāti sakot, bija mazliet bailes, jo laikraksta „Latvija Amerikā” Ņ. g. 24. numurā bija raksts „Padomi tautastēŗpu valkātāŗiem” ar stingriem norādīŗjumiem – precētām sievām galvai noteikti jābūt apseŗtai, mati nedrīkst būt redzāmi, meitām vainags jāuzliek līdz ar matu līniju. Ievēroju, grēkoja arī paŗas kanadietes – vairākām sievas galvasseŗa bija atstumta pakausī un Bārtas novada baltā linaudekla vainagveida cepure ar segtu dibenu un grezni izŗūtu, stāŗu malu bija uzlikta tā, ka redzams baltais, apaļais dibena podiņŗ. Daiŗamatniece Erna Jansone no Viskonsinas, kas darināŗjusi ļoti daudz tautastēŗpu un laipni piedāvāŗās paŗūt man linautu un to arī izdarīŗa, pastāŗtīŗa, ka Bārtas novada sievas cepure jāuzliek tā, lai tās baltais dibena segums nav izbīdīŗts uz āru. Koŗu diriŗentiem sievieŗu aubes un linauti nepatīk, jo ar aizseŗtām ausīŗ dziedātāŗas lāŗā nevar dzirdēt.

Pēc tēŗpu demonstrēŗanas bija jāiet atpakaļ uz viesnīcu pārgēŗbties, nebija ko domāt par „Ezerandiŗu” (ar vienu r!), kur droŗi vien bija jauki un interesanti.

Steidzāmieŗus uz dziesmuspēli „Meldeŗmeitiŗa”. Ap-

mulsu, jo programmā bija rakstīŗts, ka komponists ir Otto Krolls. Izrādīŗjās, tā ir iespiedkļūda. Dziesmuspēli 1938. gadā sacerēŗis Voldemārs Sauleskalns, mūŗikas autors – Otto Karls. Ņogad Ērgļu teātris rīkoja „Meldeŗmeitiŗas” brīvdabas izrādi 23. jūnijā Brakos un jau otro gadu pēc kārtas Lubānas amatierēŗteātris „Priekŗspēle” un jaunieŗu deju kopa „Ņuburi” pilsētas iedzīvotāŗus 23. jūnijā aicināŗa uz reŗisores Ilzes Kraukles iestudēto Ņīs dziesmuspēles izrādi pilsētas estrādē, gan ar komponista Ivara Vīŗnera mūŗiku. Laikraksta „Kurzemes vārds” 1938. gada 30. jūlija numurā atradu rakstu „Kuldīdznieks un liepāŗnieks rada «Meldeŗmeitiŗu»”. Rakstnieks Voldemārs Sauleskalns (1905-1973) savā īpaŗumā bija ieguvis Taurkalnes dzirnavas Kuldīŗgas novadā, Kurmāles pagastā. 1938. gada vasarā pie viņa ciemojās komponists Otto Karls, un abi mākslinieki centīŗi strādāŗa, radot latvieŗu opereti. „Meldeŗmeitiŗas” pirmizrāde notika 1938. gada 10. decembrī Dailes teātrī. Reŗisors bija Eduards Smiļģis, dekorātoro Oto Skulme, galveno, Marules lomu, tēloja Elvīra Bramberga. Liepāŗas pilsētas Drāmas un operas teātrī pirmizrāde notika 1939. gada 16. novembrī, reŗisors bija Nikolajs Mūrnieks.

Laikraksta „Latvijas kareivis” 1938. gada 13. decembra numurā ziņots, ka biļetes uz „Meldeŗmeitiŗas” izrādēm Dailes teātrī 1938. gadā 14. un 16. decembrī maksāŗjuŗas no 40 santīmiem līdz 3 latiem.

V. Sauleskalns Kurmāles pagasta „Sauleskalnos” izveidoja skaistu dendroloģisko dāŗzu. Te gandrīz divu hektaru platībā aug 400 koku un krūmu sugu – magnolijas, pīrmulas, ceriņi un rododendri, daudz daŗādu puŗu sugu. Gleznotāŗis Kāŗlis Leŗnieks savā darbā Sauleskalni” gleznaino ainavu iemūŗināŗjis.

V. Sauleskalns (agrāŗ viņa uzvārds bija Zonbergs) dāŗzu veidoja kopā ar dzīvesbiedri Rūtu Valteri. Pēc rakstnieka nāves sieva to nodeva pāŗvaldīŗjumā Kuldīŗgas mūŗejam. Atmosdas gados R. Valtere tikās ar V. Sauleskalna māsasmeitu, Latvijas goda konsuli Singapūrā Ritu Viju Skuju-Stīlu un vienojās par īpaŗuma un skaistā dāŗza nodoŗanu ģimenei. Jaunā saimniece atjaunoŗusi vairāŗ nekā simt gadu veco koka ēku, te iekārtots viesu nams. No dāŗza aizvākti vecie un nokaltuŗie koki.

V. Sauleskalns pirmais Latvijā izveidoja akmeņdāŗzu,

no ārzemēm ieveda daudz dažādu Latvijā nepazītu puķu šķirņu. „Sauleskalnos” ir arī aktieŗa Ēvalda Valtera stādītā birzs. Ē. Valters te iedēstīja deviņus Kanadas sarkanos ozolus un savā 100. dzimundienā – pīlādzīti.

Komponists un diriģents Otto Karls (1886-1944) dzimis Rīgā, bērniību un daļu jaunības aizvadījis Sanktpēterburgā, kur absolvējis konservātoriju. Jau 23 gadu vecumā viņš stājies pie simfōniskā orķestŗa diriģenta pulsts, vadījis lielos orķestŗus Niņņijnovgorodā, operizrādes Odesas operā. 1922. gadā viņš atgriezās Rīgā un kļuva par Nacionālās operas diriģentu. No 1934. līdz 1944. gadam viņš dzīvoja Liepājā (izņemot 1941. gadu) un strādāja par operas mūzikālo vadītāju. Otto Karls Liepājā iestudēja izcilas operas – Dž. Pučīni „Toska”, Dž. Verdi „Traviata”, „Aīda”, „Rigoletto”, P. Čaikovska „Jevgeņijs Onegins”, „Pīķa dāma”, J. Kalniņa „Ugunī”, Ž. Bizē „Karmena”, A. Rubiņšteina „Dēmons”; operetes – I. Kālmāna „Silva”, „Cirka princese”; baletus – P. Čaikovska „Gulbju ezers”, A. Glazunova „Raimonda” utt.

V. Sauleskalna dzīve bijusi traģiska, viņu 1941. gadā izsūtīja, Latvijā viņš atgriezās 1947. gadā, strādāja Liepājas teātrī par literārās daļas vadītāju. 1955. gadā viņš Maskavā beidza M. Gorkija Literātūras institūtu. ALAs Latviešu institūta „Latvju enciklopēdijas” 4. sējumā lasām: „Vairākās vēlākajās lugās viņš kariķēja latviešu pilsoniskās un trimdinieku aprindas, vērsās pret pašlabuma meklētājiem padomju iestādēs un ideālizēja komjaniešus.”

Dejotāja Marta Alberinga pēc Otrā pasaules kara strādāja Liepājas mūzikāli drāmatiskajā teātrī un stāstīja, ka Voldemārs Sauleskalns mudinājis viņu aicināt Latvijā atgriezties uz ārzemēm aizbēgušos Latvijas iedzīvotājus. Viņa atteikusies un no Liepājas aizbraukusi.

Režisors Pēteris Lūcis iestudēja „Meldeŗmeitiņu” 1980. gadā Valmieras teātrī, ar dziesmām, kuŗu tekstu autori bija Jānis Peters un Alfrēds Krūklis.

Taču laikam esmu aizpļāpājusies. Droši vien visi atceras, ka dziesmuspēle „Meldeŗmeitiņa” ir par mīlestību, sareŗģtjumiem, bet ar laimīgām beigām. Daudziem droši vien šķiet, ka populārā dziesma „Stāv dzirnas zaļā ielejā”, ko dzied vai visos saietos, ir no šīs dziesmuspēles. Patiesībā šo dziesmu komponējis Ādams Ore.

Hamiltonā dziesmuspēles režisore bija Jolanta Linde, mūzikālā vadītāja Helēna Gintere. Vietējie aktieŗi darbojās ar prieku, atdevi, dedzīgi, iejutās pagājušā gadsimta sākuma Kuldīgas ģimnazijas meiteņu un skolotāju semināra puīšu lomās. Protams, viņu jūtas uzslieimo, meiteņu pansijas īpašniecei un viņas kalponei grūti audzēknes novaldīt. Simpatiski bija jautrie meldeŗzeļļi. Dziesmas skanēja jautri, deju soļi bija raiti. IZRādē daudz personu, Noras Mičules znotam Andrejam Dzintaram bija paliela loma, vienu no ģimnazistēm tēloja Noras mazmeita An-

dra Dzintara. Ievēroju, ka Kanadā tāpat kā Losandželosā daudzos sarīkojumos piedalījās veselas ģimenes.

Otra svētku diena, kuŗā sarīkojums sekoja sarīkojumam, aizritēja tikpat ātri kā pirmā.

3. jūlijā no rīta mēs, četri radinieki, braucām uz Kristus dārzu, jo tur dzīvo mūsu mātes māsa Anna Staģītis, jaunākā no piecām māsām. Par Kristus dārzu daudz dzirdēts, uz turieni esmu sūtījusi tik daudz vēstuļu – Annai Staģītei un Mārtiņam Derumam. Līdzī bija AAA sagatavoti ceļa norādījumi, tajā attālumi norādīti jūdzes, Kanadā ir kilometri. Maldījāties, īpaši, sasniedzot Toronto piepilsētu Vudbridžu, kur ielu nosaukumu plāksnītes grūti pamanāmas, vietām nobēdzinātas aiz krūmiem vai kokiem, un paši nosaukumi neticami maziem burtiem. Atceros, Jānis Taube reiz sūdzējās, ka Latvijā, kaut kur braucot, grūti ko atrast, jo uz ceļiem nav norāžu. Jāteic, ka pērn, braukājot pa Latviju, visu atradām labi. Pēdīgi nokļuvām līdz Kristus dārzam, taču ceļā pagāja vismaz stunda ilgāk nekā plānojām, tāpat atceļā, jo bija neticams sastrēgums, gluži kā Losandželosā. Vēlāk uzzinājām, ka piektdienās tā esot parasti.

Šķiet, Kristus dārza iemītnieki tiek labi uzmanīti un kopti, pie ieejas jānomazgā rokas, jāiereģistrējas īpašā grāmatā. Radinieci ir atsevišķa istaba, vannas istaba kopēja ar otru iemītnieci. Maltītes viņai pienes istabā. Viņa daudz lasa, skatās televīzijas pārraides. Kristus dārza iemītniekiem notiek daždaŗādas nodarbības – vingrošana, dziedāšana, kopēja lasīšana – par to visu rakstīts sludinājumā pie celtna, var skatīties televīzijas pārraides uz lielzmēra ekrāna, ir plaša bibliotēka, ir iespēja noskatīties priekšnesumus, ja atbrauc kāds koris vai ansamblis. Prombraucot bija jādomā – vai es gribētu tur pavadīt savas vecumdienas? Ļoti žēl to veco cilvēku, kuŗiem tur vieniem jānīkst. Ja man būtu tā naudiņa, kas guļ jūras dibenā, vai tiešām izdotos dabūt tos miljonus, ko katru dienu piedāvā e-pastā no Nīģerijas, Anglijas un tagad arī no Latvijas, uzceltu vecļaužu aprūpes namu, tam līdzās bērnodārzu vai bērnunamu, arī ēku, kur mitinātos dažādi dzīvnieki – truši, kazas, papagaiļi, aitas, zirgi. Kristus dārzā arī ir kaķis, vārdā Maksis, bet ar vienu dzīvnieku par maz.

Diemžēl nokavējam jaundeju skati, kas, protams, bijusi skaista. Nākamais bija viesu koŗa koncerts Kristus anglikāņu katedrālē. Šajā koncertā piedalījās Rīgas Kultūras un tautas mākslas centra Mazā ģilde jauniešu koris „Balsis” diriģentu Inta Teterovska un Valža Tomsona vadībā un Latvijas izdevniecību jauktais koris „Burtnieks” diriģenta Egila Lipšāna vadībā. Abi lieliski koŗi, izcili talantīgi, enerģiski diriģenti. Viņiem bija izlases programma – daudz skaistu tautasdziesmu, sirdis aizrāvīgais Emīļa Melngaiļa „Jāņu vakars”, Pēteŗa Barisona kantāte „Brīnumzeme”, beigās Ērika Ešenvalda „Aizej,

lietņ” (viņš varētu uzrakstīt dziesmu „Atnāc, lietņ!”), ko dziedāt te, Losandželosā, kur lietus līst tik reti!). Lieki piebilst, ka gan sōlistu Kristīnas Zembergas, Ivo Sildega un Ilonas Haņinas, gan koristu priekšnesums klausītājus vairāk nekā sajūsmināja. Programmā nebija minēts vārds deklamētājam, kas starp dziesmām skandēja vārsmas, kuŗas gan grūti bija saprast. Varbūt viņa katedrālē nenostājās īstajā vietā, jo par akustiku nu nekādi nevarēja sūdzēties.

Labprāt būtu „ņēmusi to siksnu” un piedalījusies sadancī, taču bija jāsteidzas uz nākamo – Latviešu mūzikas koncertu, kas atkal iesildīja sirdi un reizēm par lika acīs sariesties asarām. Programmā īstas pērles – Imanta Zemzara, Alfrēda Kalniņa, Jāņa Mediņa, Alberta Jēruma, Pēterā Vaska, Imanta Ramaņa, Emīla Dārziņa, Tāļivalža Ņeniņa, Daces Aperānes, Jāzēpa Vītola skaņdarbi, kuŗus atskaņoja īpaši Dziesmu svētkiem izveidots stīgu orķestris. Baudījums acīm un ausīm. Apmierināti un gandarīti bija gan klausītāji, gan mūziķi.

Pulksten deviņos vakarā lielajā sanāksmju zālē uz kabārē programmu aicināja „Čikāgas piecīši un draugi”. Piecīši, kā parasti, dziedāja un spēlēja, kā arī plēsa jokus gan par notikumiem Latvijā, gan Hamiltonā. Viens no tiem – līdz nākamiem svētkiem jāuzceļ vienstāva milzu viesnīca, lai nebūtu vajadzīgi celtni. Jā, par tiem bija sūdzības no pirmās dienas, īpaši viesnīcā *Sheraton*. Atceiros, ārzemju latvieši agrāk vienmēr brīnījās par lēnajiem celtniem Rīgas viesnīcā „Latvija”. Hamiltonā celtni vispār bieži nekustējās ne no vietas, durvis nemitīgi vērās vaļā, kaut cilvēki jau nospieduši pogas, lai brauktu uz leju vai augšu, sagaidīt tos varēja tikai, ja bija neizmērojama pacietība. Droši vien viesnīcu darbiniekus kaitināja visi, kuŗi izmantoja viņu celtnus, taču ko citu lai dara, ja uzkāpt vai nokāpt pa kāpnēm nevarēja pat tie, kuŗi dzīvoja otrā vai trešā stāvā? Kāpnes gan bija, bet durvis drīkstēja atvērt tikai, ja izceltos ugunsgrēks vai notiktu kāda cita katastrofa.

Jādomā, ka jauki gāja arī jauniešu ballē, nezina, cik ilgi nīka nīcēji, vabūt līdz rīta gaismaiņai, jo bieži vien pamodos, dzirdot viesnīcas gaitenī ballinieku balsis un pēc tam ūdens šņākoņu blakus istabā – viesnīcās sienas ir ļoti plānas!

4. jūlija rītā bija jādodas uz Latviešu ārstu un zobārstu apvienības brokastīm. Šoreiz gan sanāca mazāk ārstu nekā citreiz, varbūt tāpēc, ka jūnija beigās Rīgā bija noticis 6. pasaules latviešu ārstu kongress, daudzi izmantoja atvaļinājumu, lai dotos uz Latviju. Dr. Kaspars Tūters arī bija piedalījies kongresā Latvijā un parādīja īsfilmu, lai citiem rastos priekšstats, kas tur noticis. Kongresā runu teica Latvijas prezidents Valdis Zatlers, dzirdējām daļu no tās. Uz ekrāna redzēju Ansi Muižnieku. Vēlāk

jautāju Jurim Cilnim, kāpēc viņš neatnāca uz ārstu brokastīm. Juris atbildēja, ka tagad esot „sapinies ar mācītājiem” (tie bija viņa vārdi) un medicīnai vairs neatliekot laika. Dr. Kaspars Tūters parādīja arī Rīgas mūzikanus, kādu ielās ir daudz, visi, protams, ļoti talantīgi. Droši vien viņiem spēlēšana ielās ir laba vingrināšanās. Citi no brokastīm aizgāja ātrāk, lai paspētu uz Toronto latviešu biedrības sestdienas skolas teātra izrādi, Valža Pavlovskā (ne mūsējā V. Pavlovskā) lugu „Mazā zaļā varde jūrā” un vēlāk no sirds slavēja bērnu tēlojumu un kostīmus.

Kopkoŗa koncerts bija pulksten trijos dienā. Biju paredzējusi dziedāt korī, mans vārds līdzās Ivara Mičuļa un Noras Mičules un citu individuālo koristu vārdiem ierakstīts pat svētku „Vadonī”. Jau labu laiku pirms svētkiem cītīgi mācījos tīmeklī dziesmas, taču nejutos pietiekami droša, ka esmu tās tiešām iemācījusies. Ņujorkiete Astrīda Butnere bija sameklējusi pianistu, kas viņai palīdzēja dziesmas iemācīties. Mana pianiste dzīvo Konektikutā, un arī ar *Skype* palīdzību nez vai man izdoto visu repertuāru apgūt. Lūdzu piedošanu, ka pieteicos, bet nedziedāju. Turklāt negribēju atstāt ciemiņu no Talsie vietu. Rīcības komitejas vicepriekšsēdis un Mūzikas komitejas vadītājs Juris Ņeniņš ziņoja, ka kopkorī pieteikušies 512, bet daži atkrita. Biju viena no tiem. Pavisam kopkorī bija 450 dalībnieku, 300 sievietes un 150 vīrieši. Bija 12 virsdiriģentu, 22 dalībnieku orķestris (visi latvieši), koristi no deviņiem Latvijas koriem, arī Austrālijas, Īrijas, ASV, Kanadas; klavierpavadījumu dziesmām atskaņoja Ilze Arne.

Programma bija izvēlēta ļoti veiksmīgi, sākot ar Jāņa Norviļa „Dziesmu kalnā”, Andreja Jurjāņa un Emīļa Melngaiļa dziesmām, pēc tam mūsdienu komponistu Ilzes Arnes, Jāņa Beloglazova, Imanta Ramaņa, Arvīda Purva, vēl Imanta Saksa, Ērikas Freimanis, Jāņa Cīruļa dziesmas, tad Jāzēpa Vītola „Gaismas pils”, Jēkaba Graubiņa „Trīcēj’ kalni, skanēj’ meži”, Jāņa Kalniņa, Tāļivalža Ņeniņa, Selgas Mencis, Alberta Jēruma, Jura Ņeniņa dziesmas un beigās Jāņa Mediņa „Tev mūžam dzīvot, Latvija!” Kopā ar abām himnām 22 dziesmas, bet likās, koristi nemaz nebija noguruši, tieši viņi negribēja koncertu beigt un izklīst. Viņi atkārtoti dziedāja „Gaismas pili” un, protams, „Pūt, vējiņi!”.

Valdis un Dace Pavlovski un arī citi klausītāji pēc koncerta bija neapmierināti, ka nedziedāja himnisko Andreja Jurjāņa kantāti „Tēvijai”, kas dziedāta katros Dziesmu svētkos, pat vācu laikā Latvijā. Tā skanēja arī Rietumkrasta Dziesmu svētkos Tūkstošo zolu pilsētā un Ventūrā. Nevar taču būt, ka nevarēja sadabūt sōlistus, orķestris arī bija. Cerēsim, ka atkal dzirdēsim kantāti Dziesmu svētkos Milvokos 2012. gadā!

5. jūlijā, svētdien, latvieši pulciņiem gāja uz oikūmenisko dievkalpojumu, kas sākās plkst. 10.30 Kristus anglikāņu katedrālē.

Daudzviet veikalu un kafejnīcu skatlogos bija novietots apsveikuma plakāts svētku dalībniekiem – uz tumšzila pamata baltiem burtiem latviešu un angļu valodā ar Robina Ozoliņa Dziesmu svētku emblēmu. Ļoti gaumīgas bija arī visas programmas – zils vāks, balti burti un emblēma, sarīkojuma nosaukums un norises vieta pelēkgaišzilā taisnstūrī ar tumšziliem burtiem. Nereti vietējie pa ceļam gājējus apturēja un jautāja, kas tie ir par svētkiem, cik bieži notiek, cik daudz latviešu sabraukuši.

Pirms svētkiem vietējā laikrakstā bijis ziņots (varbūt brīdināts?), ka „latvieši nāk!”.

Oikūmeniskā dievkalpojumā piedalījās vairāku konfesiju latviešu garīdznieki, svētrunu teica prāveste Laura Zusēviča. Rīdzinieku koris „Balsis” dziedāja Uģa Prauliņa *Missa Rigensis*. Pašās beigās dzirdējām Romualda Jermaka kantātes „Paceliet sirdis” ar Ivara Gaides vārdiem pirmatskaņojumu. Komponists sākotnēji bija iecerējis, ka ērģeļpavadījumu spēlēs Anita Gaide, un tā arī notika. (Netieku vaļā no redaktora niķa, vai labāk nebūtu „Atveriet sirdis!”? Tēlaini domājot, sirdis varbūt var arī pacelt, fiziski sirdis var atvērt vienīgi uz operācijas galda.) Kantāti dziedāja koris „Balsis”. Ints Teterovskis ir ne tikai talantīgs diriģents, bet arī sōlists, mecosoprāns Vilma Indra Vītola Kanadā labi pazīstama.

„Sargi, Dievs, latviešu tautu, svētī un vadi...

svētī jauno audzi... Svētī un vadi!

Jaunas brīvības dziesmas dziedam...

Laimīgus laikus tēvzemei viedam!”

Šis bija dievkalpojums, pēc kuŗa radās īpaša pacilātība.

Droši vien nemaz nebūtu laika gulēt un paēst, ja gribētu visus sarīkojumus apmeklēt. Tāpat jau bija arī pērn Ventūrā. Pēc oikūmeniskā dievkalpojuma tecinājumus skrējām uz rakstnieku cēlienu ar moto „Mēs esam – un mēs būsime!”. Alfrēds Stinkuls izteicās, ka tagad varot pārdot tikai ēdamlietas, rotas un T-krekļus, grāmatas neviens vairs nepērkot. Taču esmu pārliecināta, ka vēl ilgi nebūs jāiet uz mūzeju, lai apskatītu pēdējo grāmatu. Cilvēki, arī latvieši, vēl lasa grāmatas un ciena to autorus, vai gan citādi būtu sanākuši tik daudz klausītāji.

Rakstnieku cēlienu vadīja rakstniece Ingrīda Vīksna (varbūt vecākā laikraksta redaktore pasaulē?) un ļoti trāpīgu raksturoja katru autoru, kas stājās pie pulsts. Vispirms viešņa no Latvijas, rakstniece Laima Muktupāvela nolasīja eseju, kuŗā mājasdarbu veikšanu salīdzināja ar jogu. Sarma Muižniece Liepiņa lasīja dzejoli par latviešiem, kuŗi, runā 21. gadsimta dialektos un arī veltījuma dzejoli savam tēvam, chiropraktiķim Valdim Muižniekam, kas tikai pērn 80 gadu vecumā aizgājis pensijā. Ar

Sarmas vīru Pēteri, dēlu Pēteri un Valdi Muižnieku sēdējām pie viena galda un vairākkārt sasmaidījāmies. Sirds vai lūza, kad saņēmu vēsti par Valža Muižnieka piepešo nāvi atceļā no Dziesmu svētkiem...

Dzejoļus lasīja arī Indra Gubiņa un Inta Purva, prōzu – Maruta Voitkus un Rūdolfis Norītis. Viņš ventīņu mēlē ar humoru aprakstīja savu mākslas kritiķa pieredzi. No Latvijas bija atbraukusi Margita Gailite un atvedusi apgādā Mansards izdoto Trimdas rakstnieku dzejas antoloģiju „Tilti I” un „Tilti II”. Pieminot mūžībā aizgājušos dzejniekus Ainu Zemdegu un Modri Lorbergu, viņu dzejoļus lasīja Jānis Kļaviņš.

Maijas Meirānes nostalgiaiskie dzejoļi lika atcerēties mājas, Lalita Muižniece dzejolī atainoja savus iespaidus, ceļojot pa Latviju. Ārsts Vilis Mileiko nolasīja stāstu par pieredzi, ārstējot čigānus.

Pēc Juŗa Zommera lasījuma dzirdēju kādas klausītājas piezīmi, ka šie dzejoļi jau dzirdēti – tos pašus viņš lasījis pērn Rietumkrasta dziesmu svētkos Ventūrā, un tie jau iespiesti grāmatā. Arī Sarmas Liepiņas Muižniece divi dzejoļi jau pazīstami. Lasītāji, izrādās, ir ļoti vēriģi. Taču gribas rakstniekus aizstāvēt. Viņi ikdienā dara ko citu, un droši vien nemaz nav tik viegli sacerēt jaunus dzejoļus. Tam vajadzīga iedvesma. Un ja nu tādas ilgi nav?

Laimējās iepazīties ar asprātīgo čikāģieti Ivaru Antēnu un viņa dzīvesbiedri, bet ilgāk parunāties diemžēl neizdevās.

Pēc rakstnieku cēliena mūs, Losandželosas latviešus, nofotografēja no Latvijas atbraukušais Taubes ģimenes ciemiņš Ansis Grūbe.

Omula Pence ar nožēlu teica, ka pirmo reizi nepiedalās kopkorī. Dzidra Freimane bija atbraukusi līdzī dēlam, kas deĶoja lieluzvedumā un citur. Mūsu „Pērkonītis” šoreiz uz svētkiem neaizbauca, tikai atsevišķi deĶotāji: Niks Bārs, Rolands Bārs, Kristaps Birznieks, Kārlis Freimanis, Jana Freimane un Gatis Šķēle. Viņi pie-

vienojās Sanfrancisko deju kopai „Ritenītis”.

Pēdējais Dziesmu svētku sarīkojums bija tautasdeju lieluzvedums „Vij saulīte mūsu mūžu!” Pietrūkst vārdu, lai to aprakstītu, kā arī jāpabrīnās, kā tik īsā laikā tik daudziem dalībniekiem bija iespējams dejas izmēģināt, lai ritētu kā pa dziedziņu. Vislielākais prieks, ka piedalījās bērni, kuņģi, šķiet, tikai nesen iemācījušies staigāt. Programmā bija 23 dejas, 28 deju kopas pārmaiņus dejoja dažādas dejas, visas kopā atkal sagriezās kaleidoskopiskā virpulī „Mugurdancē”, piepildot *Copps Coliseum* arēnu. Dejojājiem tāpat kā dziedātājiem droši vien bija žēl, ka sarīkojums beidzies, „Ceiruleitim” spēlējot, viņi turpināja deju un deju.

Sarīkojumā īpaši godināja choreografu Zigurdu Miežiti, kas 50 gadu vada Toronto „Diždanci”. No dejojājiem viņš saņēma tik daudz puķu, ka nevarēja saturēt. Cik daudz jaunu dejojāņu viņš izaudzinājis, cik daudz deju choreografējis – nez vai tas ir zināms?

Tautasdeju lieluzvedumu esot noskatījušies 1700 cilvēku. Taču skatītāji aizpildīja tikai nelielu arēnas daļu, lai visas sēdvietas būtu aizņemtas, būtu bijis jāatbrauc vismaz desmitreiz vairāk latviešiem...

Tovakar tautieši vēl ilgi pakavējās „Saules jumta” kafejnīcā, stāvēja gaŗumgaŗā rindā pēc dzērieniem, pulcējās pēdējās vakariņās, dejoja pēdējo danci. Pie sludinājuma dēļ vēl aizvien bija piespraustas neskaitāmas zīmītes ar vārdiem, istabu numuriem. Katru reizi dziesmu svētkos kāda meklē vīru, varbūt tā ir mūžīgā meklētāja? Kāds, kam pazudusi sieva, aicināja pieteikties aizstājēju kaut uz vienu vakaru, kādi vēlējās iepazīties. Jācer, ka bija interesantas tikšanās un iepazīšanās, kas turpināsies vēl pēc svētkiem. Tāpat kā Rīgā tikšanos varēja sarunāt pie Laimas pulksteņa, kas bija novietots viesnīcas *Sheraton* otrā stāvā. Svētku rīkotāji ziņoja, ka pulksteni darinājis Ernests Magrics, tā gaŗums 11 pēdas, un tas ir 2,5 reizes mazāks par oriģinālo pulksteni, kas atrodas Rīgā. Vēl nav zināms, kur pulksteni novietos, pagaidām tas atrodas Hamiltonas latviešu biedrības namā. Varbūt to pārdoš *ebay*? Cīņa par to droši būtu vien sīva! Vai nebūtu jauki, ja šis pulkstenis atceļotu uz mūsu latviešu namu?

Kāda cita zīmītē bija mudinājums apskatīt Visvalža Reinholda darināto skulptūru, kas atrodas *Hamilton Place Piano nobile* stāvā. Diemžēl izlasīju to, kad koncerti jau bija beigušies un tur iekļūt vairs nevarēja. Kāds stāstīja, ka Hamiltonas sanāksmju centra projektēšanā piedalījies arī latviešu arhitekts. Astrīde Sīle atrakstīja: „Nav dzirdēts, ka kāds latvietis būtu cēlis *Hamiltonas Convention Center*. Māte pastāstīja interesantu faktu – ēkas ārējie ķieģeļi ir no ASV, iekšpusē lietotie vietējie. Hamiltonas ķieģeļi nav izturīgi pret ziemas sāli, ko ziemās iz-

kaisa ielās, un uz tiem parādās balti traipi, tāpēc, ēku ceļot, vajadzēja pirkt ārzemju ķieģeļus.”

Pie ziņojumu dēļa piespraudu zīmīti, ka meklēju apmešanos uz vienu nakti skolotājam no Talsiem, jo māsai biļete atpakaļ bija tikai 7. jūlijā. Neviens ilgi neatsaucās, bet beigās tomēr palaimējās. Nav nemaz grūti uzminēt, kas piedāvāja naktsmājas – Maruta Voitkus un Andris Priedītis! Viņi 6. jūlijā no rīta no *Sheraton* viesnīcas atbrauca uz viesnīcu *Crown Plaza*, mūsu izmitināja, aizveda uz restorānu, nākamā dienā no rīta uz lidostu, samaksāja par čemodānu ratiņiem. Jau agrāk esmu pārliecinājies, ka Andris ir viens no pašreizējā gājuma latviešiem visā Amerikā. Turklāt izrādās, Talsos dzīvo Noras Kūlas māsiņa, un mazpilsētā cits citu, protams pazīst.

6. jūlijā gaidot autobusu uz lidostu, tikos ar Gunta Kuškevica radnieci Diānu Kuškēvici, kas dzīvo turpat Hamiltonā, un Maigu Kildišu no Gaŗezera. Maigu atpakaļ bija solījis aizvest Alberts Legzdīņš. Viņš laipni pavaičāja, vai arī mani kaut kur nevajag aizvest... Atbildēju, ka biju cerējusi – viņš piedāvās mani pavest! Alberts atteica, ka esot noguris... Vai tad „Čikāgas piecīši” kādreiz arī nogurst? Varbūt pēc tik enerģiskas deju mūzikas spēlēšanas vairākus vakarus pēc kārtas spēki patiešām izsīkst. Nu tad varbūt citreiz...

Juris Ķeniņš stāstīja, ka pēdējās dienas strādājis turpat 20 stundu, lai visu izkārtotu, nokārtotu, saskaņotu. Šķiet, svētku rīkotāji darbojās saskaņoti un precīzi kā pulkstenis, lai sarīkotu tik lieliskus svētkus. Vai viņi kādreiz arī sastrīdējās? Vērtīgs izdevums ir „Vadonis” (žēl, ka nav Endzelīna pareizrakstībā) un mazais „Pavadonis”, kuŗā ir visu sarīkojumu saraksts, kartes, dažādi vērtīgi norādījumi. Ļoti patika, ka svētku laikā diriģentiem un mūziķiem pasniedza Latvijas un Igaunijas nacionālās puķes – margrietīņas un rudzupuķes.

Dziesmu svētku karogs ir nodots nākamajam, XIII vispārējo Dziesmu svētku rīkotājiem ASV. Viņi jau sākuši priekšdarbus. ASV prezidents Baraks Obama vienmēr uzmundrina: *Yes, we can!* Tik tiešām, mēs varam daudz! Dziesmu svētki mūs vienojuši, vieno un vienos arī nākotnē – „roka roku rokā tur”, rakstīja dzejnieks Andrejs Eglītis.

Ārpus Latvijas pirmie dziesmu svētki 1953. gadā rīkoti gan Kanadā (9. oktobrī), gan ASV (30. maijā), taču Kanadas latvieši pārspējuši Amerikas latviešus: viņiem nākamie būs XIV, bet ASV XIII Dziesmu svētki būs tikai 2012. gadā. Vēl čaklāki bijuši Rietumkrasta latvieši, kuŗi paspējuši sarīkot XV Dziesmu svētkus, kaut pirmie bija tikai 1962. gadā!

Nevar būt pat runa, ka Kanadā šie bija pēdējie svētki, kā viens otrs skeptiķis paredzēja pirms tiem. Hamiltonā, šķiet, visi jutās labi – dziesma un deja vienoja vairākas

paaudzes. Nebūt neesmu pieminējusi visus sarīkojumu – vēl bija kredītsabiedrību pārstāvju un korporāciju brokastis, bērnu balles, tikšanās ezermalā, braucieni ar kuģi, filmu izrādes – liela jo liela izvēle ikvienam.

Pēteris Eglītis ar 20 brīvprātīgiem palīgiem septiņās dienas pabaroja 3800 dalībniekus, kuŗi apēduši un izdzērusi neticami daudz. Pēdējā dienā tirdziņā izpārdošanā dabūju milzu Lāču ceptuves maizes klaipu, kas aizņēma pusi čemodāna. Laikam tikai traki latvieši ved no Kanasas uz Ameriku smagu klaipu (4,9 mārciņas jeb 2,2 kg), bet tā taču ir maize no mājām un tik garda! Tikai pēdējā dienā iegriezās ēstuvē „Pie bērziem”, lai gan tā turpat pie svētku viesnīcas darbojās augu dienu, no deviņiem līdz deviņiem, ar pārtraukumu no diviem līdz pieciem. Tur bija pat Rīgas kvass, arī pīrāgi un plātsmaizes, ko piegādāja čaklās Hamiltonas un Toronto saimnieces. No Toronto bija atbaucis pats „Bērzu” slavenais šefpavārs Ingo Kārklīš!

Kas Hamiltonā pārsteidza? Pilsētas netūrība, taču latvieši jau tur nav vainīgi. Visur mētājās izsmēķu gali, pilsētā ir ļoti daudz baložu, kuŗi, kā zināms, ir izcili netūrības radītāji. Ļoti bija jāuzmanās, lai neiekāptu suņu mēšlos, ko atstājuši neapzinīgie suņu īpašnieki; izbradātos neviens nenaslaucīja dienām ilgi. Vai visi sētnieki izmiruši vai iznīdēti kā šķira? Nav naudas, ko maksāt par tīrīšanu? Tiesa, ir redzētas vēl daudz netīrākas pilsētas.

Laikam tagad visi sūta tikai e-pasta vēstules, jo neviens, kam jautāju, nezināja, kādas vērtības marka jāliek uz aplokšnes, lai nosūtītu vēstuli uz Latviju. Grūti bija atrast arī pastkastīti.

Hamiltonas galvenā iela vienā vietā atgādina Brīvības bulvāri Rīgā starp Merķeļa un Elizabetes ielu – tāda pati aleja. Rīgā gan ir tikai soli, te skaista strūklaka un bronzas piemineklis seram Džonam Makdonaldam (1815-1891), Kanadas domīnijas pirmajam ministru prezidentam. Pieminekļa autors ir Džordžs Veids (George E. Wade) no Londonas Anglijā, kur to izgatavoja un atsūtīja uz Hamiltonu. Kopā ar pjedestālu pieminekļa augstums ir 19 pēdas, trīs collas. To 1893. gada 1. novembrī atklāja premjērministrs Džons Tompsons. Droši vien Dž. Makdonalds tautā bija iemīļots, vai gan citādi uz atklāšanas ceremoniju sapulcētos apmēram 20 000 ļaužu. Vēl tagad katru gadu viņa dzimūm dienā pie pieminekļa tiek nolikts vainags. Turpat tālāk *Gore* parkā ir strūklaka, kas ierīkota 1860. gadā, un 1923. gadā celts piemineklis karavīriem, kuŗi cīnījušies Pirmā pasaules karā, tagad tas veltīts arī Otrā pasaules kara un Korejas kara veterāniem. Pilsēta nosaukta tās dibinātāja, tirgotāja un politiķa Džordža Hamiltona (1788-1836) vārdā. Jau 1815. gadā viņš sācis pirkt zemi un gadu vēlāk izdots likums par pilsētas dibināšanu.

Hamiltonā 2006. gadā bija 504 559 iedzīvotāju.

**Dž. Hamiltons apbedīts ģimenes kapsētā, agrākajā farmā, kur tagad ir *Mountain Side Park*.
Hamiltonas kapsētā 1894. gadā viņam par godu novietoja monumentu.**

Prombraucot lidostā reģistrējoties, dzirdēju, ka viena darbiniece, manu pasi pētīdama, otrai jautāja: „Do you know, where Latvia is?”, un es pie sevis kārtējo reizi pabrīnījos, kā lidostā var strādāt cilvēki, kuŗi galīgi nezinā ģeografiju.

Tie, kuŗi trīs gadus pēc kārtas braukuši uz svētkiem, kuŗos slodze bijusi gan dalībniekiem, gan skatītājiem, varbūt ilgojas pēc nelielas atpūtas. Taču ir jau sākusies Milvoku daudzinašana un turpināsies trīs gadus. Turienes latviešiem ir pieredze Dziesmu svētku rīkošanā 1983. gadā. Jau zināms, ka svētkos 2012. gadā vēlas piedalīties vairākas Latvijas deju kopas, kuŗi, folkloras grupas. Varbūt pat pieteiksies tik daudz, ka būs jārīko konkurss?

Trīs gadi paies kā mirklis, tā tad uz drīzu tikšanos!

Astra Moora

Ugunsnelaime nenāca brēkdama

Šogad daudzviet Dienvidkalifornijā plosījušies ugunsgrēki. Rančopalosverdes apkaimē ugunsgrēku augustā, iespējams, izraisīja elektrības vadu bojājumi. Izdega 230 akru, evakuēja tūkstošiem iedzīvotāju.

Santabarbarā ugunsgrēks augusta pirmajā pusē sākās kādā marihuānas farmas virtuvē. Izdega 75 000 akru meža.

26. augustā sākās ugunsgrēki pavisam tuvu Losandželosai. Lietpratēji domā, ka šoreiz notikusi tīša aizdedzināšana. Nodeguši meži, krūmāji 219 kvadrātjūdžu platībā, vairāk nekā divi duči māju, tūkstošiem cilvēku evakuēja, bojā gāja divi ugunsdzēsēji, kuŗi jau apbedīti. Nelaiemes vietā ieradās Kalifornijas gubernātors Arnolds Švarcenegers un pasniedza ugunsdzēsējiem brokastis. Atsūtīja papildspēkus no citām pavalstīm, īpašas lidmašīnas izgāza virs degošām vietām miljoniem litru ūdens, kā arī ķīmiskas vietas. Uguns pat apdraudēja skaisto Griřita parka observatoriju, radio un televīzijas antenas Vilsona kalnā. Uguni ierobežot ir ļoti grūti, jo ir neparasti liels sausums. Ugunsdzēsēji strādāja ārkārtīgi pašreizējā, bez brīvdienām, pārnakšņoja teltīs. Viņi ir īsti varoņi.

Aivars Jerumanis pastāstīja:

„Paldies Dievam, dzīvojam apmēram trīs jūdžu no uguns joslas, toties jāpacieš dūmi un pelni. Kādreiz no

Foto: Aivars Jerumanis

gaŗā kalnu grēda ir melna un klāta pelniem. Grūtāk tiem, kuŗi dzīvo kalniem tuvāk. Klitiju un Kārli Kalējus evakuēja uz vienu dienu. Dzintra un Antons Švarci bija gatavi uz ļaunāko, tomēr sēdēja dārzā, skatījās uz tuvējām liesmām, cerot, ka neizjuks viņu atvaļinājums uz Havaju salām.”

Latvijā turpina samazināties iedzīvotāju skaits

Centrālās statistikas pārvaldes (CSP) dati liecina, ka Latvijā 1. jūlijā bija par 5800 cilvēku jeb 0,3% mazāk nekā gada sākumā. Pirmajā pusgadā no Latvijas uz citām valstīm ar mērķi apmesties tur uz pastāvīgu dzīvi vai vismaz uz vienu gadu izceļojuši gandrīz 3000 cilvēku (apmēram tikpat, cik pagājušā gada pirmajā pusē). Rīgā 1. jūlijā bija 710 600 iedzīvotāju, par 2400 jeb 0,3% mazāk nekā gada sākumā. Rīgas iedzīvotāju skaits, mirušo skaitam pārsniedzot jaundzimušo skaitu, samazinājās par 900, bet starpvalstu migrācijas rezultātā – par 1500.

Kopumā Latvijā iedzīvotāju skaits, mirušo skaitam pārsniedzot jaundzimušo skaitu, sarucis par 4200, bet starptautiskās migrācijas rezultātā – par 1600 cilvēkiem. Pērn Latvijā bija augstākā dzimstība kopš 1994. gada – piedzima 23 948 bērni. Š. g. pirmajos sešos mēnešos piedzima 11 140 bērnu, par 1007 bērniem jeb 8,3% mazāk nekā pagājušā gada pirmajā pusgadā.

Š. g. pirmajos sešos mēnešos miruši 15 400 cilvēku, par 449 jeb 2,8% mazāk nekā šai laikposmā pērn. Š. g. pirmajā pusē noslēgtas 3528 laulības, par 1066 laulībām jeb 23% mazāk nekā šai laikposmā pērn.

Bērnu klīniskajā universitātes slimnīcā 8. septembrī atklāta „bērnu kastīte”, kuŗā māte var anonīmi atstāt savu jaundzimušo, ja nolēmusi no bērna atteikties.

Latvijas iedzīvotāji neapmierināti ar dzīvi

Eiropas komisijas Preses un komunikāciju ģenerāldirektorāta *Eurobarometer 71* pētījums liecina, ka iedzīvotāji Latvijā ir daudz vairāk neapmierināti ar dzīvi nekā citās Eiropas Savienības valstīs. Gandrīz puse jeb 46% Latvijas iedzīvotāju nav apmierināti ar savu dzīvi; 54% ir apmierināti.

65% Latvijas iedzīvotāju kā svarīgāko problēmu valstī min bezdarbu, 59% – ekonomisko situāciju, 17% – noziedzību.

Pētījums Latvijā veikts no 12. līdz 30. jūnijam, aptaujāti 1008 cilvēki.

LETA

Džema Moora atmiņu stāsts

Katra dzīve ir... kā romāns

4. turpinājums

Venecuēlā skolās iegūtajiem grādiem vienmēr piešķīra ļoti lielu nozīmi. Manā vidusskolas beigšanas apliecībā bija rakstīts, ka esmu ieguvis bakalaura gradu fizikā un matemātikā. Nākamā gadā iestājos Karakasas universitātē inženierzinību nodaļā. Venecuēlā augstskolās mācības bija un laikam vēl aizvien ir bez maksas. Pašam bija jāpērk tikai grāmatas un jāmaksā par automašīnas novietošanu. Tolaik ar autobusu vairs nebraucu, biju jau lepns auto īpašnieks. Braukt ar auto mani iemācīja Rolands Rapa, esmu viņam pateicīgs līdz šai dienai. Auto vadītāja apliecību varēja saņemt no 18 gadu vecuma, taču par samaksu to izdeva arī jaunākiem. Man izdevās autovadītāja apliecību dabūt 16 gadu vecumā. Sasniedzis 18 gadu vecumu, izņēmu jaunu apliecību, ko izsniedza uz visu mūžu. Par naudu, ko nopelnīju, vadājos tēvu pie saldumu pasūtītājiem reizēs, kad viņa algotais šoferis nevarēja strādāt, 1955. gadā no kāda poļa nopirku līnolnu, turklāt nevis kaut kādu, bet 1949. gada *Lincoln Cosmopolitan*, ar kādu brauca arī Amerikas prezidents Harijs Trumens. Polim auto negāja, bet es to izremontēju – izņēmu motoru, autodarbīcā šo to piemetināja, nokrāsoju, un tas izskatījās gluži kā jauns.

No mācībām brīvajā laikā strādāju – pirku lietotas automašīnas, izremontēju, pārkrāsoju, lai tās spīdētu un laistītos, un pārdevu ar peļņu.

Pie mūsu mājas auga banānkoks un ananass, bet augļi nekad neienācās. Sakņu dārzu māte iekārtot nevarēja, jo katrā brīvā vietā stāvēja kāds auto. Visa īpašuma platība

Pastaigā ar māti pa Jomas ielu Majoros, 1939. gadā. Vai tiešām kādreiz esmu bijis tik mazs?

jau bija tikai apmēram 110 kvadrātmetri. Citu pēc cita nopirku austīnu, 1958. gada kadiljaku, 1959. gada fordu, divus 1960. gada fords, merkuriju, 1959. gada angļu sporta auto *MG*, 1961. gada fordu *Taurus*, lančiju, mersedesu. Merkurijus un fords *Taurus* man bija vienīgajam visā Venecuēlā, jo tos nopirku no Forda firmas pārstāvības. Tie bija ievesti paraugi, iepa-

zinos ar pārstāvības darbinieku, ar kuŗu sarunāja izdevīgu darījumu.

Tas bija *hula-hup* un *jo-jo* laiks. Meitenes centīgi apvidukli virpināja apaļas ripas, viņām notika pat sacensības, un ikviens puisis, kas sevi cienīja, visur, kur vien gāja, nēsāja līdzīgu auklā pakārtu bumbiņu. Citi sasniedza lielu meistarību bumbiņas mētāšanā un dažādu triku rādīšanā, taču gadījās arī, ka kāds ar to izsita zobus. Protams, man arī tāda bumbiņa bija un vēl aizvien droši vien glabājas kādā kastē garāžā. Toreiz arī bija paradums aplīmēt čemodānus ar viesnīcu zīmēm. Notika pat tāda kā sacensība – tie, kuŗu čemodāni raibāki, varbūt jutās pārāki, jo vairāk ceļojuši, pārnakšņojuši slavenās pasaules viesnīcās.

Izdevīgu darbu dabūju, kad Karakasā sāka ierīkot boulingu. Kāda Venecuēlā uzņēmuma vadītāji ataicināja no Čikāgas *Brunswick* firmas inženieri. Viņš spāniski neprata, un mani pieņēma par tulku. Inženieris dzīvoja viesnīcā, katru rītu ar auto aizbraucu uz turieni un vedu viņu uz celtniecības vietu. Par tulka darbu man labi maksāja. Tolaik jau tīri labi biju iemācījies arī angļu valodu. Abonēju *Saturday Evening Post*, ko cītīgi lasīju un pamazām vien apguvu valodu. Tas bija interesants žurnāls, iznāca milzīgā metienā, katru nedēļu to kārtīgi piesūtīja no ASV, tieši dienā, kad to saņēma arī lasītāji Amerikā. Vēstules gan tik kārtīgi nepiegādāja. Reizēm kādu, ko nosūtīja turpat uz Valensiju, adresāts saņēma tikai pēc pāris nedēļām. Abonēju arī žurnālu *National Geographic*. Toreiz, lai šo žurnālu varētu saņemt, bija jāklūst par Nacionālās ģeografijas biedrības biedru, bet vispirms jādabū no kāda jau esoša biedra ieteikums. Man ieteikumu uzrakstīja ievērojamais orchideju audzētājs Ernests Foldāts, un no Nacionālās ģeografijas biedrības biroja Vašingtonā saņēmu ielogojamu apliecību, ka 1954. gada 1. janvārī esmu uzņemts Nacionālās ģeografijas biedrībā. Tagad nekas tamlīdzīgs vairs nav vajadzīgs, žurnālu var abonēt jebkuŗš bez kāda ieteikuma.

Karakasā, jau krietni paaudzies, lepns 1961. gada forda *Taurus* īpašnieks

Latvieši kopā ar vāciešiem un ungāriem labā rajonā uzcēla baznīcu, tai laikā, kad tur dzīvojām, latviešu mācītājs bija Alfrēds Gulbis. Viņš būtu bijis labs diplomāts, jo nekad nevienam neiebilda, tikai vienmēr noteica: „Nu jā, nu jā, tā jau ir, tā jau ir...” Droši vien tāda attieksme ir vispareizākā, jo nevienu pārliecināt tāpat nav iespējams, un katrs var palikt pie sava viedokļa. Baznīcā ērģeles spēlēja Irēne Eberšteine. Irēne ar vīru, gleznotāju Hariju dzīvoja Karakasas austrumu daļā, modernās, 1950. gadā celtās Galipāna (Galipán) ēkas nelielā dzīvoklī, kur Irēnei bija balss skološanas studija. Vienu laiku turpat bija arī Muktāna aptieka. Tagad šī ēka esot nojaukta. Šķiet, ēka savu nosaukumu ieguva no tuvējā Galipāna kalna.

Reiz uz Karakasu atbrauca slavenais lielās Ņujorkas draudzes mācītājs Richards Zariņš. A. Gulbis viņam parādīja pilsētu, Latvijas ielu, abi ienāca arī pie mums. Māc. R. Zariņš latviešu baznīcā teica sprediķi, kas uz visiem atstāja lielu iespaidu. Pie sevis nospriedu, ka tik pārdomātu sprediķi vēl nebiju dzirdējis.

Alfrēds Gulbis mani iesvētīja, kļuvu par Karakasas ev. lut. Augšāmcelšanās draudzes locekli. Dzīvojām jau Losandželosā, kad uzzinājām, ka A. Gulbis pārcēlies uz Vāciju. Šķiet, viņam radās kādas nesaskaņas ar dažiem Karakasas latviešu draudzes locekļiem, par spīti viņa diplomāta talantam. Saņēmām no viņa vairākas pastkartes, kurās viņš rakstīja, ka strādā vācu draudzē, labi iedzīvojies un esot apmierināts.

Turpinājums sekos

LATVIEŠU NAMA ZIŅAS

Kopš 2009. gada janvāra līdz 2009. gada augustam šie Nama kluba biedri ir iesūtījuši šā gada maksājumus: Anna Ābele, Eduards Ābele, Gatis Ābele, Rita Ābele, Liza Amtmane, Egīls un Aija Avoti, Erika Bastjāne, Antra Priede Berger, Daina Biriņa, Atis Blāķis, Gunārs Boršteins, Helmutis un Edīte Braukī, Alnis un Lisa Briēži, Aleksandrs un Ilma Briškas, Juris un Tina Buņķi, Erika Carters, Jānis un Anita Circeņi, Diana Citron, Valentīns Dābols, Pauls un Ilze Darricarrere, Rolands Dennis, Ilgvars Dižgalvis, Anda Donahue, Lonija Dorša, Līzīte Dumpe, Zīle Dumpe, Lisa M. Edmundson, Austrā un Juris Eglāji, Ināra Erdei, Carmen Freiberg, Irēne Gnerlich, Luiza Gonja, Aleksandrs Graps, Rūdis un Helēna Hofmaņi, Leo un Erika Horni, Aija Indriķe, Edgar Jacobson, Ivars Janieks, Ilga Jankovska, Ilona Kalviste, Matīss un Loma Kārklīni, Juris Kauls, Valdis Ķeris, Inta Kipper, Juris Kivuls, Sarma Kreišmane, Jānis Kļaviņš, Velga Krūkle, Andrejs un Debbie Krūmiņi, Guntis un Gudrīte Kuškevici, Jānis un Viola Lāči, Cabbot Laroux, Mirdza Lasmane, *Latvian American Shipping Line*, Kazimirs Laurs, Imants Leitis, Augusts un Ausma Lejnīki, Jānis un Dzintra Lejnīki, Ileana Liel, Richards un Marija Liuki, Igors Ložeņicins, Ron un Margaret Mačulāns, Mark Mattson un Lolita Ritmane, Nora Mičule, Valentīns Miska, Astra un James Moori, Pēteris un Baiba Mūrnieki, Ilze Nagaine, Tālvāldis un Maija Paegles, Solvita Pastare, Valdis un Dace Pavlovski, Omula Pence, Nonita Priedīte, Juris Priedkalns, Kārlis un Velta Purmaļi, Pēteris Purmalis, Ruta Ratermane, Leonīds un Maruta Ratermaņi, Eduards un Dace Reimaņi, Biruta Repecka, Gunārs Rēpiņš, Arnis Richters, Elīze Rimša, Andris un Asja Ritmaņi, Māra Rosentāle, Edvīns un Tamāra Rūši, Jānis Rutmanis, Ruta Samta, Guntars un Biruta Šulci, Vivian Sequieda, Pēteris Simsons, Olafs Smildziņš, Ingrīda un James Stern, Zane Stumbre, Antons un Dzintra Švarci, Ēriks Švēde, Jānis un Dace Taubes, Maruta Taube, Inese Tīsiņa, Arnis un Sandra Tolki, Benita Trapse, Andrejs Treide, Arnis un Dagmāra Tūbeļi, Juris Ūdris, Eduards Vanags, Biruta Vellutini, Jāzeps Vingris, Harijs Vinters, Roberts un Elaine Virzas, Ariane Vītola, Maiga Wolf, Maija Wolf, Vilis un Diāna Zaķi, Vladimirs Zāle, Jānis Zemjānis. Latviešu Nama apsaimniekošanas komiteja sirsnīgi pateicas visiem Nama atbalstītājiem šais liesajos laikos. **H. H.**

LATVIEŠU NAMA PĀRVALDEI

Atbalstot latviešu namu, nosūtu Nama kluba biedru naudu par 2009. gadu.....\$50.00

Nosūtu ziedojumu nama uzturēšanai..... \$.....

Kopā: \$.....

Uzvārds, vārds un adrese:

Tālr.: _____

El. pasts: _____

Čeki izrakstāmi ar norādi:

Latvian Ev. Luth. Church – Community Center

un nosūtāmi: **Latvian Community Center**

1955 Riverside Drive Los Angeles, CA 90039-3704

Latviešu namā pie sienas redzamā vietā ir novietots
Nama kluba biedru saraksts.

To iespējams papildināt!

Tie, kuŗu vādi sarakstā vēl nav, aicināti iesūtīt
biedru naudu, tādējādi atbalstot mūsu pašu namu!

**Losandželosas
latviešu nama pārvalde
sestdien, 3. oktobrī rīko**

36. nama gada svētkus

„HAVAJU SALĀS”

sākums plkst. 4.00 pēcpusdienā

Svētku apmeklētāji varēs mieloties ar mūsu pašu nama pagalmā uz oglēm ceptiem stēkiem un zivi ar piedevām pēc galvenā pavāra Eduarda Reimaņa receptēm

**Dalības maksa – vismaz 20.00 dolaru personai
Bērniem līdz 12 gadu vecumam bez maksas**

Ieteikums ierasties havajiešu tērpos

**Nama svētku laikā varēs arī uzspēlēt novusu;
sīkāka informācija, zvanot vai rakstot Jānim Daugavietim,
tālr.: 949-290-3122, e-pasts: info@novussUSA.com**

Būs diezgan vietas auto novietošanai

**Lūdzu, nāciet, aiciniet draugus un kaimiņus, piedāvājiēt viņiem transportu
Latvieši runā arī angļiski un prot citas valodas**

Viss svētku atlikums – latviešu nama uzturēšanai

Hibisks *ma'o hau hele* – Havaju salu nacionālā puķe.

Hibiski – Ķīnas rozes (Havajas puķe). Iezemieši Havaju salās rotājas ar šo ziedu virtenēm.

No ziediem gatavo melnu krāsu matu un uzacu krāsošanai.

Skaists dekoratīvs ziedošs krūms ar dažādkrāsu ziediem.

Fotografe Gunta Šķēle-Lujāne piedāvā iemūžināt kāzas, kristības, iesvētības un citus svinīgus gadījumus.

5150 Yarmouth Ave, Apt. 310
Encino, CA 91316

Kabatas tālr.: 818-442-4127

E-pasts: guntaa@gmail.com

Mājaslapa:

www.gunta.eshpro.com

Iespiešanas, kopēšanas
un dizaina darbi

Pēteris Brecko

26450 Ruether Ave, Unit 205

Santa Clarita, CA 91350

tālr.: 818-783-4900,

tālrakstis: 818-783-4395;

e-pasts: LandmarkPC@sbcglobal.net

Pegijas pakalpojumi:

piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās. Var pasūtīt pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkurā laikā un jebkuram sarīkojumam.

Par cenu sazināties ar Pegiju

10405 Irene St. # 304

Los Angeles, CA 90034

Kkabatas tālr.: 310-908-6993

e-pasts: pegijat@inbox.lv

vai: pegijakalninataube@yahoo.com

Kaķi staigā un guļ, kur viņiem pašiem patīk...

Suns domā: „Mani mīl, baro, rūpējas par mani. Tie, kas to dara, droši vien ir dievi!”

Kaķis domā: „Mani mīl, baro, rūpējas par mani. Es laikam esmu dievs!”

Apmeklētājs klaiņo pa kaķu izstādi. Pie kāda stenda viņš paliek stāvēt un jautā: „Kas tie ir par kaķiem?”

„Siāmieši,” lepnī atbild kaķu saimnieks.

„Tiešām? Viņi nu gan ir veiksmīgi atdalīti!”

Runcis dzenas pakaļ pelēm. Pēdējā brīdī peļu tēvs pagriežas un iesaucas: „Vau, vau!”

Kaķis aizbēg, peles uzelpo.

Peļu ģimenes galva saka pelēniem: „Nupat jūs pārliecinājāties, cik svarīgi prast svešvalodas.”

Sarunājas kaķu draugi. Viens saka: „Mans kaķis prot atvērt mājas durvis.”

Otrs: „Kas tur sevišķs? Manējam ir pašam sava mājas atslēga!”

Kas notiek, ja zilu kaķi iemet Sarkanā jūrā?
Viņš kļūst slapjš!

Mēs bijām dīpīši!

Mēs, kuŗi tagad esam vecāki par 70 gadiem, uzaugām Vācijā DP nometnēs. Mums izklīstot pa pasauli, šis laikpoms pamazām izbāl no atmiņas. Kādreizējās Vircburgas DP nometnes gaidas meita Marianna Auliciema latviešu dīpīšu dzīvi iemūžinājusi digitālā fotoalbumā

www.dpalbums.lv

Albumā jau var aplūkot vairāk nekā 4300 DP nometņu fotogrāfiju. Taču vairāku nometņu fotogrāfiju trūkst, tāpēc vajadzīga lasītāju palīdzība. DP albuma arhīvs nemitīgi tiek papildināts ar jauniem materiāliem no visām pasaules malām, kur nokļuvuši bijušie DP nometņu iemītnieki un viņu bērni. Ir pēdējais laiks vākt šīs ziņas, jo bijušie DP nometņu iemītnieki sasnieguši cienījamu vecumu, un viņu pieredze drīzumā var zust. DP nometņu laiks ir svarīgs posms latviešiem un latviešu vēsturē, bet Latvijā par šiem laikiem maz zināms. DP albums dod iespēju jaunākām paaudzēm, it īpaši Latvijā, vairāk uzzināt par šo periodu. DP albums ir piemērots veids, kā informēt jauniešus, jo viņi ir pieraduši darboties ar datoriem un internetu, un vēsture tajā atspoguļota pievilcīgā vizuālā veidā. Lūdzu, apskatiet www.dpalbums.lv un sūtiet fotogrāfijas man, es tās ievietošu DP albumā un fotogrāfijas nosūtīšu atpakaļ.

DP albuma pārstāvis ASV Edgars Zariņš jun.

29663 Shacket Westland MI 48185-2515 USA

Tālr.: 734-422-9176

E-pasts: ezed24@wowwav.com

Galerija *Baltic Crossroads*

3929 Fountain Ave, Los Angeles, CA 90029

Tālr.: 323-664-6216; vai: 818-653-9961

Grāmatas, rotaslietas, audumi, keramikas izstrādājumi, fotogrāfijas, gleznas, grafikas, akvareļi, plakāti

Galerija atvērta katru dienu, izņemot pirmdienas

Darbs māju un logu tīrīšanas uzņēmumā

Kalifornijā, *Orange County*;

iespēja nopelnīt 500-700 dol. nedēļā; apmāca, ja

darbā nav pieredzes. Lieliska iespēja baudīt

Kalifornijas jaukumus un strādāt; sīkākas ziņas:

949-588-5835 vai 949-290-3122

Nevainojams darbs un tīrība garantēta!

Latvian American Shipping Line pārstāve

pieņems saiņus sūtīšanai uz Latviju

Losandželosas latviešu namā

25. oktobrī no plkst. 10. līdz 12.30

Līgas Svikas fotografija izstādē Latvijā

Pērn Valmieras, Valkas, Gulbenes; šogad Limbažu, Madonas, Alūksnes, Jelgavas muzejā, no 6. augusta līdz 5. septembrī Rīgā, Sv. Pēterā baznīcā varēja apskatīt ceļojošo āzemuju latviešu mākslinieku izstādi „Tēvu zemei – Latvijai”. Vairākās pilsētās izstādē ir arī mūsu kopienas locekles Līgas Svikas fotografija „Meitene bez vārda”. Tagad izstāde ir Bauskā, būs arī Olaines muzejā; 2010. gadā – Saldus, Liepājas, Ventspils, Talsu, Dobeles, Kuldīgas, Tukuma un Aizraukles muzejā.

Līga Svika „Meitene bez vārda”; 16x20”
(sudraba želatīna šķiedras papīrs)

**MĀKSLAS FOTOGRAFIJA
TEV UN TAVAI ĢIMENEI**

www.fotograafe.com

Angļu valodu var mācīties bez maksas:

www.USALearns.org

Informācija: John Fleischman,

tālr.: 916-228-2582

e-pasts: jfleischman@scoe.net

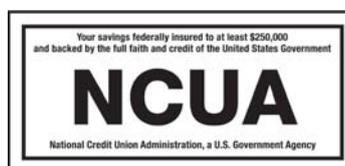
Celebrating 40 years of service !

- ATM cards
- Savings and Checking Accounts
- Loans - Personal, Auto, Real Estate, and Business Loans
- Wire Transfers in the US and Worldwide
- Free life insurance up to \$2,000.
- IRA - Traditional, Roth, CESA
- Share Certificates - 6, 12, 18, 24, and 36 months
- Social Security, Payroll and other Direct Deposits

Hours: Monday - Friday 9 a.m. to 5 p.m.
Saturday 9 a.m. to 1 p.m.
www.clcu.org

2806 Santa Monica Blvd.
Santa Monica, CA 90404
Phone: (310) 828-7095
Fax: (310) 828-0891

California Lithuanian
Credit Union is an

Henrijs Flinns piedāvā izremontēt māsaimniecības priekšmetus – gludekļus, kafijas automātus, lampas, mikroviļņu krāsnis, pulksteņus, mēbeles u. c. Ikvienam, kam ir kas labojams, ko nevēlas izmest, jo bojātā manta ir mīla piemiņa, dāvana, var atstāt to latviešu namā un uzrakstīt zīmīti
Hank's Repair Service; tālr.: 858-716-9470;
e-pasts: Hankster6@san.rr.com

Tulkojumu birojs: www.Filologi.lv
Tulkošanas pakalpojumi: notāriāli apstiprināti tulkojumi, stila un teksta korekcijas, sinchronā konferenču tulkošana

Latvijā iznākušās grāmatas var iegādāties tīmekļa grāmatnīcā: www.kukii.lv
Jāņa Rozes grāmatnīcā: www.jr.lv
Valtera un Rapas apgādā: www.valtersunrapa.lv

Orange County Plastic Surgery
Juris Bunkis, M.D., F.A.C.S.
30212 Tomas Suite 275
Rancho Santa Margarita,
CA 92688
Phone: 949-888-9700
www.ocps.com

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PIRKŠANA, PĀRDOŠANA UN IZĪRĒŠANA

PALĪDZĪBA, MAINOT DZĪVESVIETU AMERIKĀ VAI PĀRCEĻOTIES UZ LATVIJU; BEZMAKSAS KONSULTĀCIJAS: MĀJAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANA DAŽU STUNDU LAIKĀ; MĀJAS SAGATAVOŠANA PĀRDOŠANAI; TIRGUS TENDENČU ANALĪZE; KVALIFIKĀCIJA AIZŅĒMUMIEM MĀJU PIRKŠANAI, PĀRFINANCĒŠANA, U. C. IKVIENU LAIPNI KONSULTĒS UN PALĪDZĒS NOKĀRTOT DARĪJUMU NEKUSTAMO ĪPAŠUMU EKSPERTS: MĀRTIŅŠ LEIKARTS
tālr.: 310-717-7577 e-pasts; martin@shorewood.com

Mums zudušie

Hugo Līcis

1918. g. 8. XI – 2009. g. 16. VII

Mūsu kolonijas tautietis Hugo Līcis dzimis Vidzemes jūrmalā 1918. gada 5. novembrī, īsi pirms Latvijas neatkarības pasludināšanas. Tā kā viņš bija ļoti atturīgs un nemēdza par sevi runāt un arī lielākā daļa viņa laikabiedru aizgāja viņšaulē pirms viņa, bija grūti ko par Hugo pagātni uzzināt. Tēvs esot bijis mūrnieks un uzņēmējs, un Hugo ģimenē vienīgais dēls. Pirms kara viņš dienējis Latvijas armijā. Kara laikā, tāpat kā daudzus latviešu zēnus, viņu iesauca Latviešu leģionā, viņš ievainots kājā. To pastāstīja Pēteris Simsons, jo viņi abi – Hugo un Pēteris – kopā dienēja sardžu rotā Vācijā, Nirnbergā (t. s. Baloža rotā).

Hugo Līcis iebrauca Amerikā 1949. gadā un tāpat kā daudzi latviešu puiši sāka strādāt Lindsejā, Kalifornijā, par olīvu novācēju. To zināja pastāstīt Kārlis Kalējs. Lindsejā viņi dzīvojuši bijušajā vācu gūstekņu nometnē. Latvieši olīvu vai apelsīnu dārzos ilgi nepalika. Hugo aizgāja strādāt par namdari, un šo darbu viņš darīja tik ilgi, kamēr vien fiziski spēja. Viņš 60 gadu bija namdaŗu

arodbiedrības (Carpenters' Union) biedrs, saņēmis atziņības rakstu. Hugo bija labs amatnieks. Viņš palīdzēja celt arī latviešu nama piebūvi un mūsu baznīcu 1974. gadā. Baznīcas arhitekts Jānis Janavs stāstīja, ka Hugo pārraudzīja baznīcas celtniecību, pats čakli palīdzot. Tas bija liels un sarežģīts darbs. Baznīca tika celta pa atsevišķām daļām, un viss bija neparastos leņķos, nebija viegli visu izmērīt un izgatavot. Hugo strādāja visu vasaru, un tad atbrauca ceļamkrāns un vienā dienā visu salika kopā. Tā kā Hugo bija ļoti mierīgs, viņš labi satika ar būvinspektoriem. Katrs, kas kaut ko cēlis, zina, ka būvinspektori bieži mēdz „piekasīties”. Hugo būvinspektoriem palielījies, ka viss sanaglots ar rokām, nevis ar mašīnām...

Hugo bija cauri un cauri latvisks un atbalstīja latviešu aktivitātes visādos veidos. Laikā, kad Losandželosā vēl bija divas draudzes, Hugo vienu laiku bija Miera draudzes priekšnieks. Daža laba Miera draudzes sanāksme (piem., mācītāja Oskara Kleinberga ordinācijas jubileja, draudzes pikniki u. c.) notika Hugo Līča mājā Pomonā. Viņš bija Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs jau no pašiem sākumiem, vienu laiku arī biedrības valdes loceklis.

Taču galvenais, ko visi, kas viņu pazina, saka – viņš bija ļoti izpalīdzīgs un draudzīgs cilvēks. Ella Šulca teica: „Kluss, mierīgs, patiesīgs, dāsns. Tādu vairs nevaram atrast... Ikvienam, kas viņam izpalīdzēja, viņš desmitkārtīgi atlīdzināja...”

Aizritējušā gadsimta 60. gados Hugo bija muguras operācija, asinis pārlišanai ziedoja viņa sardžu rotas kollēga Pēteris Simsons. Kopš tā laika viņi viens otru uzskatīja par „asins brāļiem”. Hugo Pēteri un Valtrautu Simsonus bija izvēlējis par saviem testamenta izpildītājiem. Būdams kārtīgs un apzinīgs cilvēks, viņš visu nokārtoja jau laikus.

Hugo Līcis pēkšņi šķīrās no šīs pasaules, kad pie savas mājas Pomonā pakrita, pārsita galvu un vairs neuzcēlās. Tagad viņš atdusas Pomonas mauzolejā, kā pats to jau iepriekš bija izvēlējis.

Piemīņas brīdis H. Līcim varēja notikt tikai 30. augustā, kad prāvests Dāvis Kaņeps bija atgriezies no Kursas vasaras vidusskolas un Latvijas. Pēc rēgulārā dievkalpojuma mēs, kādi 25-30 cilvēki sanācām atpakaļ baznīcā. Priekšā vidū bija novietots ar melnu audumu un linu galdautiņu apsegts galdiņš, uz kuŗa atradās divas ielogotas Hugo fotogrāfijas. Uz vienas viņš bija redzams melnajā sardžu rotas uniformā, vēl pavisam jauns, pag. gs. 40. gadu beigās. Otra fotogrāfija tapusi laikā, kad tika celta mūsu jaunā latviešu baznīca, 1974. gadā, un Hugo redzams ar atpogātu darba kreklu (dažas dāmas teica, ka viņš tur izskatās „seksīgs”). Uz galdiņa

Draudzes Ziņas

Foto: Dāvis Kaņeps

**Augstrozes ev. lut. baznīca
Limbažu novada Umurgas pagastā**

DRAUDZES AMATPERSONAS

Dr. māc. Dāvis Kaņeps: 1927 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039	310-621-9572
Draudzes priekšnieka vieta ir vakanta	
Kasiere Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	949-443-2150
Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	949-443-5170
Dāmu kom. priekšniece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	310-396-5244
Dāmu kom. kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	805-522-0185

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS

Draudzes dzīves kalendārs oktōbrim

4. oktōbrī plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu – **Pļaujas svētki**;
aizlūgsim par Tilžas draudzi (palīgmāc. Mārtiņš Vaickovskis)
un Kalgarijas draudzi (prāv. emer. Māris Ķirsons)

Iesvētes mācības sākas plkst. 9.00

11. oktōbrī plkst. 11.00 dievkalpojums – 19. svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
aizlūgsim par Tirzas draudzi (palīgmāc. Valdis Strazdiņš)
un Kaizerslauternas draudzi

18. oktōbrī plkst. 11.00 dievkalpojums – 20. svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
aizlūgsim par Tomes draudzi (māc. Igors Safins)
un Ingolšates draudzi

25. oktōbrī plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu – **Reformācijas svētki**;
aizlūgsim par Trikātas draudzi (māc. Raitis Jākobsons)
un Indianapolises draudzi (prāv. Gunārs Lazdiņš)

Draudzes rudens bazārs

1. novembrī plkst. 11.00 no rīta dievkalpojums – **Visu svēto diena**;
aizlūgsim par Tukuma draudzi (māc. Mārcis Zeiferts; Kaspars Kovaļovs)
un Hamiltonas Kristus draudzi (prāv. Ivars Gaide)

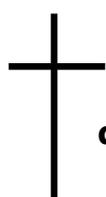

Skaņākalna dabas parkā

Lūdzu pieteikt puķes novietošanai uz
altāra dievkalpojumos
Birutai Šulcai, tālr.: 626-443-8464;
e-pasts: birschultz@att.net
Draudzes dievnama priekštelpā ir
kalendārs, kur arī var pierakstīties, ja
vēlas novietot puķes kāda tuvnieka
piemiņai, gadadienā vai jubilejā.

DIEVKALPOJUMU STATISTIKA

Datums	dalībņ.	dievgald.	kollekte	skola	zied. no pers.
17. V	22	17	\$240	15	\$10.91
31. V	24		\$231		\$9.63
7. VI	210	49	\$1630		\$7.76
14. VI	27	20	\$319.		\$11.81
21. VI	8		\$115.		\$14.38
28. VI	26		\$423		\$16.27
12. VIII	21		\$341		\$16.24
9. VIII	16	15	\$270		\$16.88
30. VIII	31	20	\$232		\$7.48
6. IX	13		\$160		\$12.31

**Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs;
bet lielākā no tām ir mīlestība. I Kor. 13,13**
HUGO LĪCIS

**dzimis 1918. gada 5. novembrī, Salacgrīvā
miris 2009. gada 16. jūlijā Pomonā**

**piemiņas svētbrīdis notika 30. augustā
draudzes baznīcā**

MĀCĪTĀJA IEVADRAKSTS

Kursa

Pēc aizgājušās vasaras ir daudz paliekošu iespaidu. Virspirms jāsaka paldies draudzei par izdevību strādāt Vasaras vidusskolas Kursa labā. Mani sevišķi bagātināja attiecības, kuŗas veidojās un pilnveidojās piecu nedēļu laikā. Man bija iespēja redzēt cilvēkus darbojamies kopīgiem mērķiem. Vidusskolas audzēkņu asprātība allaž ļāva pārējiem smaidīt, pasmieties un klusām padomāt, cik skaista ir jaunība!

No Dienvidkalifornijas bijām ne tikai skolēni – Džeimija Giba (Jamie Gibas), Varis Kārklīšs, Aija, Andris, Ilze Matsoni, Markus Staško, Aurora Zemjāne, bet arī strādnieki un skolotāji: (bijušie dienvidkalifornieši) Filips Andersons un Maira Dižgalve, Dzidra un Jana Freimanes, Inguna Galviņa, Oskars Puķēns, Edgars Šķēle un Sarina Ulle.

Visi centās, lai mācību vasara būtu veiksmīga. Skolēni kopā ar māc. Dairu Cilni no laukakmeņiem veidoja meditācijas labirintu un māc. Dairas Cilnes un māc. Gundegas Puidzas vadībā centās apzināties Kristus mīlestību (Jāņa ev. 3:16), izmantojot mūziku un dejas. Gramatiku mācīja Edvards Hess, literātūru – Inguna Galviņa, vēsturi – Viktors Pūpols, dziedāšanu – Maija Riekstiņa, tautasdejas – Emma Ikstruma, podniecību – Jānis Alksnis, rotkalšanu – Maira Dižgalve un Ansis Ūdris, gatavot latviešu ēdienu un rokdarbus – Maija Atvara, iededzināt ugunsrakstus kokā – Rita Sullivan, fotografēt – Edvīns Circenis, iepazīt dabu – Filips Andersons.

Ekoloģiski tīra manta – Dieva dāvana

Gribu pastāstīt par spilgtu un pozitīvu, ko piedzīvoju Latvijā. Iepazinos ar uzņēmīgiem cilvēkiem, saimniekiem, kuŗi lepojas ar Latvijas produktiem. Viņi tic, ka tīrā zemē var izaudzēt tīru pārtiku. Viņi apzinās, ka Latvijai ir par ko lepoties un ka ne velti Dievs latviešiem piešķīris tik skaistu zemes stūrīti.

Uzņēmēji saprot, ka visu labumu nedrīkst paturēt tikai sev. Tāpēc bieži vien lauku sētās iekārtota atpūtas vai viesu māja. Te tūrists dabas klusumā var pavadīt dienu vai nedēļu un piedevām nogaršot saimnieka ražoto – zāļu tējas, svaigus dārzeņus, gaļu, pienu, augļus; pērties pirtī, doties izbraukumā ar divriteņiem. Tādējādi cilvēks atjaunojas miesā un garā. Te var izjust tuvību Dievam.

Latvijas iedzīvotājiem un kaimiņvalstu tūristiem ir iespēja ceļot pa Latvijas novadiem, nebūt nav jādodas uz franču Rivijēru vai Kanāriju salām. Ceļotājs atklāj, ka ir tik daudz dvēseli veldzējoša tepat Latvijā. Skaisti, ka lauku tūrisms stiprina latvisko pašapziņu.

Ir arī grūtības. Mīlestība nav sakrājama šķūņos vai bankās. To nevar iekrāt kā naudu. Mīlestība ir spēks, kas ļauj visam augt. Tā nav iesprostojama slēgtā telpā vai konferenču zālē. Tai nav numura, uz kuŗas izsaukšanu jāgaida.

Baznīcas loma ir atrasties publiskā sfairā, pirmai aizstāvēt tos, ko pasaulīgās iestādes apzog un pazemina. Jēzus jau zināja par tiem, kas rok un zog. Krizes (vai dižķibeles) dēļ vairojas trūkumcietēji.

Smagākais laiks vēl esot tikai priekšā. Jācer, Baznīca apzināsies savu sūtību un neliegs palīdzību tiem, kuŗiem klājas vissmagāk – bāreņiem, pensionāriem, atraitnēm un atraitņiem, slimajiem. Nedrīkst dedzināt grāmatas un aptumšot cilvēku smadzenes.

Latvijā slēdz daudz skolu un slimnīcu. Notiek pārkaršotāšanās pašvaldībās, un nav skaidrs, kādi sociāli pakalpojumi būs lauku ļaudīm.

Mīlestības darbs nekad nebeigsies, palīdzot tiem, kam palīdzība nepieciešama. Mūsu pasaule ir saspringta. Patlaban svarīgi apsvērt, tieši kas jāatbalsta un kā atbalstīt. Mums jāstiprina tauta un pasaule, kuŗā dzīvojam.

Māsu draudzes Latvijā

Mūsu astoņām māsu draudzēm varam palīdzēt, ja ir saziēdoti pietiekami daudz līdzekļu. Augsti novērtējam visus ziedojumus – lielākus un mazākus. Agrāk sūtījām saiņus, bet tagad mēģinām palīdzēt finansiāli.

Māsu draudze Elkšņos lūdza pabalstu bērnu kristīgās ievirzes vasaras nometnei. Nometne notika no 6. līdz 10. jūlijam, katram bērnam tā izmaksāja 15 latu. Atbalstu nosūtījām ar mūsu pārstāves Silvijas Kurmiņas starpniecību.

Rudens klāt, bērni sākuši skolas gaitas. Turpināsim sagādāt siltas pusdienas Neretas trūcīgiem skolēniem. Paldies visiem, kuŗi atbalstījuši simbolisko „adoptēšanu”, ziedojot naudu. Šis būs ceturtais gads, kopš sākām šo ziedojumu vākšanu, bet Neretas trūcīgos bērnu atbalstām jau kopš 1997. gada.

Šogad atsākam „adoptēšanu” 2009.-2010. mācību gadam. Lūdzam iemaksāt \$120 par katru bērnu. Čekus lūdzam izrakstīt: **Latvian Ev. Luth. Church of So. Cal.** un nosūtīt draudzes kasierei Tamārai Rūsis vai nodot māsu draudžu koordinatorei Annai Ābelei. Jauns saraksts ir baznīcas priekštelpā pie īpašā Māsu draudžu dēļa.

Pusdienu nauda par septembri un oktōbri ir jau ceļā, to nodos mūsu pārstāve Silvija Kurmiņa. Draudzes vārdā esmu ļoti pateicīga Silvijai par viņas palīdzību.

Dievs lai svētī katru, kas pēc savām spējām palīdz citam.

Anna Ābele

**DIENVIDKALIFORNIJAS EV. LUT. DRAUDZES
DĀMU KOMITEJA**

IELŪDZ VISUS

UZ

RUDENS BAZĀRU

25. oktobrī plkst. 12.30 pēc dievkalpojuma

**LATVIEŠU SABIEDRISKAJĀ CENTRĀ
1955 RIVERSIDE DRIVE
LOS ANGELES, CA 90039**

LOTERIJA, SILTAS PUSDIENAS, KAFIJAS GALDS

Mantas var nodot svētdienās pēc dievkalpojuma dāmu komitejas darbiniecēm vai sazinoties pa tālruni:

Ar Lieni Lindi par mantu un naudas ziedojumiem: 310-396-5244

Ar Tamāru Rūsi par lielo loteriju: 949-443-2150

Ar Dzintru Lejneci par mazo loteriju: 714-968-9992

Ar Omulu Pencu: 626-570-9018 vai Birutu Šulcu: 626-443-8464

par kafijas galdu

(Thrivent Financial for Lutherans will supplement funds up to \$1300.

These funds are to be applied to church facility renovations)

DZIMUMDIENAS NOVEMBRĪ

1. Lolita Mattson
3. Daina Ābele
4. Helmutš Brauķis
5. Lūcija Šmits
6. Krista Haddad
11. Dāvis Berkolds
12. Ilma Briška, Lūcija Pommers
13. Carmen Philbrick
18. Dāvis Reins
19. Ilga Jankovskis
21. Dzintra Ullis
22. Valters Banga, Krišs Philbrick
23. Monika Grīnberga
24. Gunārs Boršteins, Daira Stumbre
25. Daina Bīriņa, Normunds Svikss
26. Dzintra Lejnīeks
29. Andra Berkolda

ZIEDOJUMI

DRAUDZES VAJADZĪBĀM

D. Kaņeps \$950 (Sandiego draudzes honorārs un Kursas direktora alga), H. Līcis \$1000 (testamentārs novēlējums)

BAZNĪCAS REMONTIEM

B. & G. Schultz \$80, A. Teteris \$100, S. Upenieks \$50

Apsveicam Annu Teteri viņas 80. dzimundienā un pateicamies viņai par dzimundienas \$230 ziedojumu baznīcas remontiem!

NERETAS BĒRNU PUSDIENĀM

Ābele \$120, D. Bīriņa \$120, T. & E. Rūsis \$120
Lūdzu atbalstiet un sagādājiet pusdienas Neretas bērniem!

Zvanniekiem saziēdota \$154 (Paldies par ziedotajām 25 centu monētām)

Draudzes padome pateicas par ziedojumiem

IESVĒTES MĀCĪBA

Laiks domāt par iestāšanos iesvētes mācību klasē! Rudens mācību posms sāksies 4. oktobrī (Pļaujas svētku svētdienā) plkst. 9.00 no rīta draudzes dievnamā. Aicinām jauniešus, kuři sasnieguši 15 gadu vecumu un pieaugušos ierasties pirmajā dienā. Tā varēsīm papildināt savas zinības kristietības pamatos un bagātināt savas attiecības ar Dievu!

Dievs, pateicos par katru saules staru,
Ar ko Tu mūsu dienas gaišas dari
Un dārzēm plaukt un druvām kuplot liec.
Tev pateicos, Tev pateicos!
Dievs, pateicos par krāšņo ziedu rotu,
Ko devis Tu, lai zemi izdailotu
Un sirdīm ļautu skaidru prieku just.
Tev pateicos, Tev pateicos!
Dievs, pateicos par katru dzīvo graudu,
Par maizi dienišķo arvien ko baudu:
Ar Tavu svētību mums galds ir klāts.
Tev pateicos, Tev pateicos!
Dievs, pateicos, Tu mani stiprināji
Un neatstāji ceļa malā vāju,
Bet sava Vārda maizi sniedzi pats.
Tev pateicos, Tev pateicos!

(506) Autors nezināms

Ko cilvēks lūdz no debesīm, to Dievs dod viņam
uz zemes.

Domā gadu, bet dari ātri.

Gribaspēks vērtīgāks par zeltu.

Austrumu gudrības

SANDIEGO LATV. EV. LUT. DRAUDZE

Grace Lutheran Church

3993 Park Boulevard,

San Diego, CA 92116

Mācītājs Dāvis Kaņeps

1927 Riverside Drive

Los Angeles, CA 90039;

tālr.: 310-621-9572

davis_kaneps@verizon.net

12. oktobrī plkst. 12.00 Pļaujas svētku
dievkalpojums ar dievgaldu; pēc dievk. kafija

Draudzes priekšnieks Jānis Legzdīns

2651 Cardinal Road, San Diego, CA 92123

Tālr: 858-598-5451; e-pasts: janis@legzdins.com

Kasiere Antra Priede Bergere: antrapriede@pol.net

1335 Santa Barbara St., San Diego CA 92107

Čekus izrakstīt: Antra Priede Berger

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077

Antra Priede, tālr. 619-225-0817

Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847

www.sandiegodraudze.com vai

www.sandiegodraudze.us

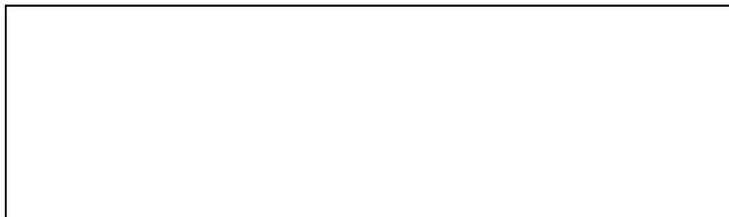
Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugeksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 200_ . gadu\$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!)

(nevajadzīgo svītrot)

**Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.**

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam rakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:

Mr. Janis Taube, 1700 Malcolm Ave, #101, Los Angeles, CA 90024

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: 323-663-6267

Nama tālrunis: 323-669-9027

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 93. autobusu (Glendāle, San Fernando) un ar 96. autobusu (Sherman Oaks) – Newell un Riverside Drive pietura